

ΡΟΙΜΜΑΤΙΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Mes premiers vers sont d' un enfant.

A. de Musset.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.
1860.

ΒΙΒΛΙΟΝ

1110

ΠΑΡΕΛΑΒΕΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

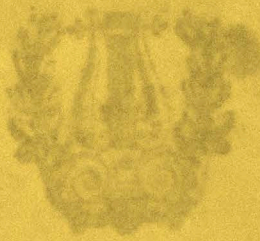
ΑΘΗΝΑΝ

Μεταφρασθέντος ἀπὸ τοῦ

Κ. Ν. ΚΑΡΑΪΩΤΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

1860

Εγγραψα στίχους τινάς, τοὺς ὁποίους δημοσιεύω σήμερον. Τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν ἀπέστειλα ἐφέτος εἰς τὸν Ποιητικὸν Ἀγῶνα, ὅπου τὰ Ποιημάτια ἐτάχθησαν τέταρτα ἐκ τῶν ἄνωθεν μεταξύ δέκα καὶ τεσσάρων ποιημάτων. Ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις τοῦ εὐφυοῦς Εἰσηγητοῦ Κυρίου Α. Ρ. Ραγκαβῆ ὑπῆρξεν ἐπιεικεστέρα, ἢ ὅ,τι ἀνέμενον· ἰδοὺ αὕτη.

«Προτερήματα ἀνάλογα τοῖς τῶν Ἐμπνεύσεων τούτων ἔχει καὶ ἡ ἑτέρα συλλογὴ, ἡ ἐπιγραφομένη Ποιημάτια, [κάλλος στιχουργίας, ἀκρίβειαν καὶ καθαρότητα γλώσσης, φράσεως πλοκὴν ἔντονον καὶ ἐπιμελῆ, ἂν οὐχὶ πάντοτε, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ἐν γένει αἰσθησιν τοῦ καλοῦ ἐν τῇ γλώσσῃ. Ὑπὸ δὲ τὸ ἐν γένει καλὸν αὐτῶν περίβλημα, περιέχουσι τὰ δοκίμια ταῦτα μεταξύ τινῶν ἀσημοτέρων, καὶ τινῶν κοινῶν τόπων, συχνὰ τ' ἀποδεικνύοντα καὶ φαντασίας πλοῦτον καὶ αἰσθήματος περιουσίαν, ὡς εἶναι τὸ ποιημάτιον τὸ ἐπιγραφόμενον "Ἀγαλμα».

Ἦτον ὠραῖον ἄγαλμα ἀρχαιοτάτων χρόνων,
Σωθὲν ἐκ τῶν κατακτητῶν, σωθὲν ἐκ τῶν αἰώνων.
Θλίψιν τινὰ ἐξέφραζεν ἡ εὐγενὴς μορφή του,
Καὶ ἔργον μεγαλοφυοῦς ἐφαίνετο τεχνίτου.

Τοῦτο ἐπικαλεῖται ὁ ποιητὴς ὡς μάρτυρα τῶν ἡμερῶν ἐφ' ὧν ἴστατο ἰδρυμένον, καὶ δι' αὐτοῦ παριστᾷ εὐφυῶς

μικρογραφίαν τῆς ἀρχαιότητος. Δὲν νομίζομεν δὲ δίκαιον νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν καλὰ ὑποσχόμενον ποιητὴν τοῦτον, χωρὶς νὰ παραθέσωμεν καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ τι παράδειγμα, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκλέγομεν μέρος τοῦ ποιηματίου τοῦ ἐπιγραφομένου Ὁ μέγας ἐπαίτης.

(Ἐνταῦθα ἀνέφερον ὁ Κύριος Εἰσηγητὴς τὰς δημοσιευομένας στροφὰς τοῦ Μεγάλου ἐπαίτου).

Ἄλλοτερον δὲ τῶν Ποιημάτων τούτων, τὸ ἐπιγραφόμενον πρὸς τὸν Κανάρην, περιέχει τὴν αὐτὴν σκηνὴν, ἣτις περιγράφεται καὶ ἐν τῷ Κολοκοτρώνη, τὴν τῆς ἐν Χίῳ πυρπολήσεως τῆς Ναυαρχίδος, πολὺ ὅμως ἐκείνης καλλιεπέστερον ».

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΝΑΡΗΝ.

Ὡς λείψανον εἰσέτι ζῶν μεμακρυσμένων χρόνων,
Ὡς τμῆμα ἔργου εὐκλεοῦς τῶν εὐκλεῶν προγόνων,
Μὲ λύπην τὴν σμικρότητα τῆς νῦν Ἑλλάδος καθορῶν,
Οὕτω καὶ σὺ παρίστασαι ἐν μέσῳ μας, Κανάρη,
Μνημεῖον μέγα γενεᾶς, ἥτις σχεδὸν ἐφθάρη,
Ἡρώς ἡρωϊκῶν καιρῶν.

Νήπιον ἔτι ἤκουον, ἐκάστοτε ἄλλοιον,
Ἄπο τὰ χεῖλη τῶν τροφῶν τὸν σύγχρονόν σου βίον,
Ὡς βίον ἡρώος τινος ἢ ἡμιθέου παλαιοῦ,
Μ' ἔλεγον « ναύτης τῶν Ψαρῶν εἷς μόνος μὲ ἐν πλοῖοι
Σωρείας ἀπετέφρωσε τρικρότων γιγαντείων, »
Κ' ἴσος μ' ἐφαίνεσο θεοῦ.

Ἀνέγνων νέος ἔπειτα μὲ ἔκπληξιν παιδίου
Τὰς πράξεις τοῦ γονίμου σου καὶ εὐγενοῦς σταδίου,
Σὲ ἠκολούθησα παντοῦ τὰ βήματά σου εὐλογῶν,
Ὅποτε περιέτρεχες τοῦ πόντου τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ τρίχροτα μὲ λέμβον σὺ, ὁ δαίμων τῆς θαλάσσης,
Ἐκαμνες θύματα φλογῶν.

Τὸ ὄνομά σου πανταχοῦ ἀπέστελλεν ἡ φήμη,
Ἡ οἰκουμένη ἄφωνος ἀνέμενεν, ἐτοίμη
Πάντα σου νέον θρίαμβον νὰ χαιρετήσῃ μὲ χαράν.

Ὡς ἀετὸς καταπεσὼν ἐκ κορυφῶν ὑψίστων,
Ἐν μέσῳ στόλων ἐπιπτες ἐξαίφνης πολυίστων,
Ἐκλέγων πλοῖον ὡς βορὰν.

Οτε εἰς νύκτα ζοφεράν ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων
Ἀντήχουν αἴφνης γοεροὶ ὀλολυγμοὶ θυμάτων
Κ' ἔβλεπον λάμψιν ἀστραπῆς, κ' ἤκουον κρότον κεραυνῶν,
Ἐλεγον τρίχροτον κανέν θὰ καίει ὁ Κανάρης
Κ' ἡ θάλασσα κατέπινεν ὄπλα, ἰστοὺς, κιδάρεις,
Πασσάδων πτώματα κλεινῶν,

Πασσάδων, οὓς ἀπέστελλες, ἐμπλέους ἔτι μύρων,
Ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς τρυφῆς, ἀπ' εὐτυχῶν ὀνειρῶν
Εἰς ἄλλον κόσμον τρέμοντες νὰ κοιμηθοῦν διὰ παντός,
Οὓς, ἐκ τῶν περιπτύξεων θερμούς τῶν χαρεμίων,
Τὸ κῦμα περιέπτυσσεν ἐρωτικῶς τὸ κρῦον,
Καὶ . . . τοὺς ἐβύθιζεν ἐντός.

ὦ ! ἄφες νὰ διηγηθῶ μὲ γλῶσσαν νεανίου
Ἐν ἔνδοξον κατόρθωμα ἐνδοξοτάτου βίου,
Ἐπίτρεψον εἰς ἄγνωστον καὶ δειλιῶντα ποιητὴν
Ν' ἀνακαλέσῃ παρελθὸν λαμπρὸν, ἀκτινοβόλον,
Ν' ἀναθερμάνῃ εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν στόλων
Τὸν γέροντα πυρπολητὴν.

Μετὰ τῆς Χίου τὴν σφαγὴν ὁ στόλιος τοῦ Σουλτάνου
Περίστεφθεις ὑπὸ αἰσχροῦ κ' αἱματηροῦ στεφάνου,
Ἐκπλέει, πῦρ καὶ σίδηρον νὰ φέρῃ ἀλλαγῶν ποθῶν.
Τὴν νύκτα ταύτην ἑορτὴν ὁ Καραλῆς τοῖς δίδει,
Σφαγῶν τοσοῦτων λάφουρα ἀπολαμβάνειν ἤδη
Πλησίον δούλων εὐπειθῶν.

Ἄντανακλῶνται τὰ πυρὰ τοῦ στόλου εἰς τὸν πόντον,
Καὶ μεταξὺ τόσων σκαφῶν, τὸ κῦμα βαρυνόντων,

Ὅραται ἀπαστράπτουσα ὑπὸ φανῶν ἡ ναυαρχίς.

Ἀπὸ τὰ ἄσματ' ἀντηχεῖ εὐθύμως τῶν ὀργίων

Με τρόπαιον αἵματηρὸν κοσμεῖται τὸ ἱστίον,

Ὅς σῆμα Τουρκικῆς ἀρχῆς.

Ἡ χεὶρ των εἶναι μ' αἵματα ἀκόμη βεβαμμένη,

Ἵπηρετοῦν τὰ ὄργια τῆς Χίου αἱ παρθένοι,

Τῶν συγγενῶν των κλαίουσαι τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν σφαγὴν

Με πόθον ἐνθυμούμεναι τὰς τέρψεις τὰς ποικίλας,

Τὰ ἄσματα καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἀθῶας φίλας,

Καὶ τῆς πατρίδος των τὴν γῆν.

Ἐνῶ πλήν παραδίδονται εἰς τὴν τρυφήν κ' εἰς οἶνον,

Ὁ πλάστης ἄνω ἀγρυπνεῖ κ' ἡ λύσσα τῶν Ἑλλήνων.

Μικρὰ προσπλέει ἄκατος με ῥόθον κώπης ἐλαφρὸν,

Καὶ ἡ αἰφνῆδιος φωνὴ « ὁ ἄπιστος μᾶς καίει »

Ἐκλύει πᾶσάν των ἰσχὺν, κανεῖς των δὲν παλαίει

Πρὸς θάνατον ὀδυνηρόν.

Τὸν Καραλῆν ἐξήγειρεν ὁ θόρυβος τοῦ πότου,

Καὶ εἶδε τὴν πυρπόλησιν φρυάσσων τοῦ τρικρότου,

Καὶ πληγωμένος προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ εἰς τὴν ἀκτὴν,

Ἀλλὰ τὸν ἀπωθεῖ ἡ γῆ, ἣν ἔβαψε με αἶμα,

Καὶ βλέπει μόνον κύματα τὸ ἔσχατόν του βλέμμα,

Καὶ οὐρανὸν ἐχδικητήν.

Δισχίλιοι ἐπνίγησαν! ἐξεδικήθης, Χίος!

Με Τούρκων αἶμα βάφεται τὸ χῶμά σου ὁμοίως,

Καὶ παραφέρ' ἡ θάλασσα θύματα ἅμα καὶ φονεῖς,

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐχδίκησις τῶν ἀδελφῶν Ἑλλήνων
Πραύνει τὸν σπαρακτικὸν τῶν ἐπιζώντων θρήνον,
Παρηγορεῖ τοὺς συγγενεῖς.

Σὺ δ' ἀφελῶς κατέπλευσας εἰς τὴν μικρὰν σου νῆσον,
Σημαίαν ἐπὶ τοῦ ἴστοῦ θριάμβου ἀνελίσσων.

Οἱ κάτοικοι προσέδραμον νὰ σὲ δεχθῶσι νικητὴν,
Κρείονττ' αὐτῶν ἐκήρυττον οἱ γέροντές σὲ νέον,
Κ' εἰς τοὺς υἱοὺς ἐδείκνυον αἱ χεῖρες τῶν γονέων
Τὴν μοῖραν σου τὴν φθονητὴν.

Ἄλλ' ὄχι! τοὺς θριάμβους σου δὲν περιγράφω ὄλους,
Οὐδ' ἀριθμῶ τοὺς ὑπὸ σοῦ πυρποληθέντας στόλους.
Πάντα σου πλοῦν ἐπλήρωσε μὲ τρίχροτόν του ὁ ἐχθρός,
Ἡ χεὶρ σου ἐγνωρίζετο ἐκ τῆς ἐπιτυχίας,
Καὶ εἰς τοὺς Τούρκους πάντοτε ἐν μέσῳ ἀπαισίας
Φλογὸς ἐφάνης φοβερός.

Καὶ τώρα . . . τώρα ἴστασαι μακρὰν παθῶν, κομμάτων,
Τὸν θησαυρὸν τῆς δόξης σου ἀμόλυντον φυλάττων,
Διότι ἡ καρδιά σου ζυγὸν ἐπίχρυσον μισεῖ,
Καὶ μόνον ὅταν ἡ πατρίς κλονεῖται ὑπὸ δίνης,
Γέρον μὲ πνεῦμα θαλερὸν, τὴν χεῖρά σου ἐκτείνεις
Καὶ τὴν στηρίζεις μόνος σύ.

Λαμβάνεις τὸ πηδάλιον τοῦ κράτους εἰς τὰς χεῖρας,
Καὶ ἅμα τὴν πατρίδα σου ἐκ τῶν σκοπέλων σύρας,
Εἰς βίον ἐπανέρχεσαι, Κανάρη, ἰδιωτικόν,
Ὡς οἱ δικτάτορές ποτε ἐχεῖνοι τῶν Ῥωμαίων,
Καὶ ζῆς μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων,
Κοι τῶν ἐνδόξων σου νικῶν.

Πένεσαι, λέγουν, σήμερον· τί θέλεις τὸ χρυσίον,
Καὶ τὰς πολυτελεῖς στολάς, καὶ ναυαρχίας πλοῖον,
Σὺ, ὅστις παίζων ἔχαιες οὐρανομήχεις ναῦς ποτέ;
Ἢ Ἀριάδνη εὐτελής δὲν σὲ χωρεῖ κορβέτα,
Ἦ μὴ εἰσέλθης εἰς κλωβὸν τόσον μικρὸν, καὶ πέτα
Ἐπάνωθέν μας, ἀετέ.

Μεῖνε μαζῆ μας ἤσυχος· ὁ ἄρτος ἂν σὲ λείψῃ,
Πρότεινε δίσκον, κ' εἰς αὐτὸν τὸν δίσκον σου θὰ ρίψῃ
Τὴν σπάθην τοῦ ὀγηραίου ἀγωνιστῆς μας μὲ χαρὰν,
Ἢ χήρα τὸν δακτύλιον τοῦ ἥρωος ἀνδρός της,
Ἢ νεανίς τοὺς κόσμους της, τὸν ὀβολὸν του, ὅστις
Ἔχει καρδίαν ζωηράν.

Δὲν ἀντηχεῖ ἡ δόξα σου ὅπως τὸ αἶσχος ἄλλων,
Καὶ δὲν κλονοῦν τὸν οἶκόν σου οἱ δίφροι τῶν μεγάλων,
Ἄλλ' εἰς τὸ σέβας τέρπεται ὁ ὄντως ἔξοχος σου νοῦς
Παντὸς ὅστις ἀνέγνωσε τὴν ἱστορίαν πάλλων,
Παντὸς ἐνθέρμου ἐραστοῦ τῶν ἔργων τῶν ἐξάλλων,
Παντὸς ἀνθρώπου εὐγενοῦς.

Τῷ φίλῳ Σπυρίδωνι Βλάχῳ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἄνεμος πνέει ψυχρὸς χειμῶνος,
Καὶ ἤδη στρῶμα παχὺ χιόνος
Τὴν γῆν καλύπτει,
Εἶναι κλεισμένη πᾶσα οἰκία
Εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἡ ἐστία
Σπινθῆρας ρίπτει.

Ἐπαίτης ἴσταται εἰς πρὸ θύρας,
Κ' ἐξ ἡμιθραύστου ἐκχέει λύρας
ᾠδὰς γλυκείας.
Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶν' ἐσβεσμένοι,
Καὶ ὅμως ἔτι ἐντὸς των μένει
Πῦρ εὐφύιας.

« Ἀνοίξατέ μου, ἀνοίξατέ μου,
Αἱ χεῖρες ἤδη αἱ γηραιαί μου
Παγόνουν, φίλοι,
Σχεδὸν ἐξέλιπεν ἡ ψυχὴ μου,
Καὶ παγωμένη φεύγ' ἡ πνοή μου
Ἀπὸ τὰ χεῖλη.

« Ἄσυλον δότε μου στιγμιαῖον,
Καὶ θὰ σᾶς εἴπω ἄσμα ὠραῖον.
Στέγασμα μόνον

Μ' ἄρχεϊ, καὶ ἄρτου μικρὸν ψυχίον,
Ἄφ' οὗ διάγω πεινῶν τὸν βίον,
Καὶ ζῶ παγόνων.

« Ναί, θὰ σᾶς ψάλλω ᾄσμα ὠραῖον,
Ἔργ' ἀθανάτων καὶ ἡμιθέων
Ἦ καὶ ἀνθρώπων,
Ἔπη θὰ εἶπω μαχῶν ὀργίλα,
Θὰ περιγράψω ἦθη ποικίλα
Ποικίλων τόπων.

« Θ' ἀπαριθμήσω στρατὸν ἡρώων
Ἄπανταχόθεν δραμόντ' ἀθρόον
Πρὸς τὸν ἀγῶνα,
Ὅπου ὑπῆρξε ποτὲ ἡ Τροία,
Καὶ ὅπου σήμερον τὰ θηρία
Πλανῶνται μόνα.

« Θὰ περιγράψω τοῦ Ἀχιλλέως
Τὰς πράξεις, ὅσα θνητὸς καὶ νέος
Ἐπραξε θεῖα,
Πῶς ἠγωνίσθη ὡς οὐδεὶς ἄλλος
Εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν τὸ κάλλος
Ἐπῆρξ' αἰτία.

« Πῶς τῆς Ἰθάκης ὁ ἄναξ γέρων
Πρὸς μακρὰς χώρας τὸ βῆμα φέρων
Ἄπεπλανήθη,
Ἐκεῖ δὲ πόσας ἤκουσε γλώσσας,
Κ' ἐθνῶν σωρείας εἶδεν ὀπόσας,
Κ' ἔμαθεν ἦθη.

« Ἀλλὰ ἡ θύελλα ἐπαυξάνει,
Καὶ νὰ μὲ σώσῃ οὐδεὶς ἐφάνη.

Οἱ ἐνοικοῦντες

Θερμοὶ παγόνοντα λησμονοῦσι,

Καὶ τὸν ἐπαίτην περιφρονοῦσι

Αὐτοὶ πλουτοῦντες

« Στενάζων ἔξωθεν καὶ δακρύων

Ἄκούω τ' ἄσματα τῶν ὀργίων

Νὰ ἀντηχῶσι,

Ἐγὼ μαραίνομ', ἐκεῖνοι θάλλουν,

Θρήνους ἐχχύνω, ἐκεῖνοι ψάλλουν,

Θνήσκω, καὶ ζῶσι.

« Ἀνοιξατέ μου ! τυφλὸς καὶ γέρων,

Βῆμα κλονούμενον περιφέρων

Τοσοῦτον χρόνον,

Παντοῦ εὐρίσκω σκληρὰς καρδίας,

Παντοῦ βασάνους καὶ κακουχίας,

Παντοῦ τὸν πόγον.

« Πλανῶμαι παντοτε συναθροίζων

Γνώσεις καὶ ἅμα διασκορπίζων

Τὰ ἄσματά μου,

Ἄλλ' οὐδ' ἡ μνήμη μου κἂν θὰ ζήσῃ,

Κ' ἡ πλάξ τοῦ τάφου μου θὰ ἐγκλείσῃ

Καὶ τ' ὄνομά μου.

« Ἐν μέσῳ τόσων δεινῶν καὶ πόνων

Μ' ἐπαρηγόρουν ἐλπίδες μόνον

Ἄθανασίας,

Γενεάς ἄλλας δικαιοτέρας
Ἦλπισα μάτην· ἰδοὺ τὸ πέρας
Ζωῆς ἀθλίας.

« Ἡ ὥρα ἔφθασε τοῦ θανάτου,
Ἐνῶ εἰς ὄνειρα ἀθανάτου
Ἐπλεον κλέους,
Καὶ μόλις σύρων ἀσθενές σῶμα,
Ἦλπιζον, ἄφρων ἐγὼ, ἀκόμα
Καιροὺς ὠραίους.

Ἄλλ' αἴφνης ἔπαυσεν ἡ ψῆχὴ του,
Κ' ἡ λύρα ἔπεσε, τοῦ πρεσβύτου
Κτῆμα ἀρχαῖον.

Ὁ τελευταῖος δὲ ταύτης στόνος
Μὲ τὴν ἐσχάτην πνοήν του μόνος
Ἐμίχθη κλαίων

Καὶ μὲ χιόνος τὸ πρῶν στρῶμα
Ποιμὴν τις εὔρε γέροντος πτώμα
Κεκαλυμμένον.

Ἐκράτει ἔτι παρὰ τὴν χεῖρα
Λύραν, κ' εἰς ταύτην « Ὀμήρου λύρα »
Ἦτο γραμμέγον.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἦτον ὠραῖον ἄγαλμα ἀρχαιοτάτων χρόνων,
Σωθὲν ἐκ τῶν κατακτητῶν, σωθὲν ἐκ τῶν αἰώνων.
Θλίψιν τινὰ ἐξέφραζεν ἢ εὐγενῆς μορφή του,
Καὶ ἔργον μεγαλοφυοῦς ἐφαίνετο τεχνίτου.
Ἐνιαχοῦ τὰ μέλη του ἐκάλυπτε τὸ βρούον,
Ὁ πέπλος ὁ ἐπίσημος τῶν παλαιῶν μνημείων,
Καὶ σαῦρα ποικιλόχρους ἐκρύπτετο μὲ τρόμον,
Καθὼς ἀντήχει βάδισμα ἀνθρώπου εἰς τὸν δρόμον.
Ἡ θεὰ του εἰς λογισμοὺς μ' ἐθύθισε παντοίους,
Καὶ εἰς τοὺς χρόνους μ' ἔφερε τοὺς παλαιούς, τοὺς θείους.
Εἰς τὴν μεγάλην ἐποχὴν ὅτ' ἤμην μοὶ ἐφάνη,
Ἄλλ' ἦτο μόνον ὄνειρον, ἀλλ' ἦτο μόνον πλάνη!
Ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, καὶ ἦτον ἤδη δεΐλη,
Ὅτ' εἶπον εἰς τὸ ἄγαλμα μὲ τῆς ψυχῆς τὰ χεῖλη.

« Εἰπέ μου, ἄγαλμα ὠραῖον,

Τὰς πράξεις ἐποχῶν ἀρχαίων,

ἽΩν εἶσαι μάρτυς ἀληθῆς.

Εἰπέ τι ἤκουσας, τι εἶδας,

Πόσας χαρὰς, πόσας ἐλπίδας,

Εἶδας περὶ πᾶσιν ἀπαθῆς.

Σ' ἐγλυψεν ἴσως ὁ Φειδίας,

Φανεῖς διὰ τῆς εὐφυίας

Θεῶν ἀνώτερος θνητός.

Ἐποία δόξα ἀνθρωπίνη !
Ἄνθρώπους ἐπλασαν ἐκεῖνοι,
Καὶ ἐπλασε θεοὺς αὐτός.

Τὰ ἔργα του ἐκεῖνα πλάττων
Ἐδῶ τὸ μέτωπον ὁ Πλάτων
Ἐστήριξ' ἴσως ἐμβριθῆς,
Μέτωπον κόσμους περιχλεῖον,
Καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φορτίον
Θὰ σὲ ἐκλόνισεν εὐθύς.

Ἐντεῦθεν μὲ τὸν Περικλέα
Ἡ Ἄσπασία ἡ ὠραία
Διέβη ἴσως τὸν κλεινόν,
Ὅτε αὐτοῦ ἡ φαγτασία
Ἐδημιούργει τὰ μνημεῖα
Τὰ θαυμαστά τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸν ἔρωτα αὐτῶν ταραττων
Καὶ τὰ κομψὰ ληρήματά των
Ἰστασο σὺ παρατηρῶν,
Κ' ἡ ἐρωμένη ἐμειδία,
Ὅτε ἐστρέφετο γλυκεῖα,
Καὶ σ' ἐθεώρει σοβαρόν.

Ἐδῶ τὴν τύρβην παραιτήσας
Ὁ τὸν Σωκράτην κωμωδήσας,
Ἦλθ' ἴσως ἐμπνευσιν ζητῶν,
Ὁ ποιητῆς εἰς οὗ τὴν χεῖρα
Τόξον ἐκρέματο καὶ λύρα,
Τοῦ Φοίβου χάρισμα διττόν.

Τὸν Θουκυδίδην ἴσως εἶδας
Τῆς ἱστορίας τὰς σελίδας
Ῥεμβάζων νὰ ἀναδιφῆ,
Ζηλῶν τὸ Ἡροδότου κλέος,
Κ' ἐπιθυμῶν εἰσέτι νέος
Ἐν Ὀλυμπίοις νὰ στεφῆ.

Ὁ Δημοσθένης ἴσως μόνος,
Ἡμέραν ζοφεράν χειμῶνος,
Ἐνταῦθ' ἀνῆλθε πνευστιῶν,
Κ' ἐδημηγόρει παραβάλλων
Τῆν τριχυμίαν καὶ τὸν σάλον
Πρὸς κυμαινόμενον λαόν.

Ἐθαύμασες τὸν Σοφοκλέα,
Ὅποτε δράματα γενναῖα
Διέβαινε κυοφορῶν,
Ἐντὸς τῆς διανοίας φέρων
Ἡρώας ἔργων ὑπερτέρων
Καὶ ἐγκλημάτων στυγερῶν.

Τὸν εἶδες ἴσως λύπης πλήρη
Ἀστράπτον βλέμμα νὰ ἐγείρῃ
Πρὸς τ' ὄμμα σου τὸ πελιδνόν
Ἐκχύσαντα καὶ ὑποστάντα
Τῆς Ἀντιγόνης θρῆνον πάντα,
Πᾶν τοῦ Οἰδίποδος δεινόν.

Ἐδῶ τὸν πίθον του κυλίων,
Τὸν πλοῦτον καὶ τὸ μεγαλεῖον
Ὁ Διογένης παραιτῶν,

Ἦρχετο ἴσως, κ' ἐμειδίας
Εἰς τὰς πικράς του εὐφύιας
Ἐχείνας κατὰ τῶν θνητῶν.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Θρασυβούλου
Τὸν ῥύπον πλύναντες τοῦ δούλου
Ἐνταῦθα μ' ἐνθουσιασμόν
Εἰς σέ θεὸν ὤμοσαν ἴσως
Κατὰ τῆς τυραννίας μῖσος,
Πρὸς τὴν πατρίδα σεβασμόν.

Ἐδῶ τῶν Ἀριστογειτόνων
Τὸ στίφος τὸ τυραννοκτόνον
Ἐκάθησ' ἴσως προσδοκῶν.
Καὶ συνεχάρης τὰς Ἀθήνας,
Διότι ὑπὸ τὰς μυρσίνας
Διεῖδες ξίφος φονικόν.

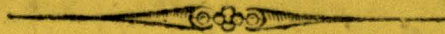
Ἄγαλμα, πῶς τοσοῦτου κλέους
Εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς ὠραίους
ὦ! πῶς ἐπέζησας εἰπέ ;
Πῶς δὲν κατέπεσες, εἰπέ μου,
Ὅταν αἱ τύχαι τοῦ πολέμου
Μᾶς ἔφθειρον ἀγριωπαί;

Καὶ πῶς φυλὴ ἠνέχθης δούλων,
Καὶ στίφος δεσποτῶν ὑπούλων,
Νὰ σέ ἐγγίση μυσαρὸν,
Τὰ κάλλη σου νὰ μὴ θαυμάζῃ,
Καὶ νὰ σέ ἀκρωτηριάξῃ,
Ἄν λίθον ἤθελε μικρόν;

Τῶν Ἐνετῶν ἴσως ὁ λέων
Ἐνώπιόν σου, μῖσος πνέων,
Φρικτὴν ἀφῆκεν ὠρυγὴν,
Καὶ ἂν τις Τοῦρκος ἐκοιμήθη
Εἰς τὰ μαρμάρινά σου στήθη,
Δέν τὸν ἀπώθησας μ' ὀργήν.

Ἄλλὰ καὶ μάρτυς τῆς αἰσχύνης
Ἡθέλησας νὰ διαμείνης,
Σὺ μάρτυς δόξης θαυμαστῆς,
Καὶ ζῶσα βίβλος ἱστορίας
Νὰ ἴδῃς πάσας τὰς καχίας,
Ἴδῶν πᾶν εἶδος ἀρετῆς.

Ὁ πόθος σου ἐξεπληρώθη,
Καὶ ἡ πατρίς μας ἀνωρθώθη,
Ἐνδοξος πάλιν ὡς ποτὲ,
Καὶ ἀνεφύησαν ὡς σμῆνος
Ναυμάχοι νέοι Σαλαμῖνος,
Καὶ Μαραθῶνος μαχηταί.

ΤΟ ΧΡΥΣΙΟΝ.

Χρυσίον, τοῦ αἰῶνός μας φθοροποιὰ θεότης,
 Σὺ εἶσαι ὁ ἀγέρωχος τῆς τύχης μας δεσπότης,
 Τοῦ μέλλοντός μας σὺ κρατεῖς τὸ νῆμα εἰς τὰς χεῖρας,
 Σὺ τὼρ' ἀντικατέστησας τὰς θρυλλουμένας Μοίρας·
 Εἶσαι ὁ ἄξων, περὶ ὃν ἡ σφαῖρα μας κινεῖται,
 Ὁ δυστυχῆς ἀντὶ θεοῦ σὲ νῦν ἐπικαλεῖται,
 Εἶσαι ὁ πόλος πάσης μας κακίας ἢ ἀπάτης...
 Χρυσίον τί ἠδύνασο νὰ πράττης, καὶ τί πράττεις !

Εἰς κάθυγρον δωμάτιον εἰργάζετο ἡ νέα,
 Ἦτον ὡς ἄγγελος ἀγνή, ὡς Ἑλληνὶς ὠραία,
 Ἄνευ μητρὸς ἢ συγγενοῦς ἢ φίλου, προσεπάθει
 Νὰ μὴν ἀφήσῃ ἐν αὐτῇ νὰ παρεισφρήσουν πάθη·
 Εὐθυμος ἦτον· ἔφαλλεν, εἰργάζετο, ἠτύχει,
 Κ' ἠγνόει ποία ἐπὶ γῆς ἢ τῶν πενήτων τύχη.
 Ἄλλ' ἀσθενεῖ, νὰ ἐργασθῇ δὲν δύνατ' ἡ ἀθλία,
 Καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἡ πείνα ἀπαισία·
 Ἐνώπιόν της ἔβλεπεν ὑπ' ἄνθη κεκρυμμένον
 Τὸ τῆς τιμῆς της βάραθρον νὰ ἀναμένῃ χαῖνον.
 Ἄντέστη... ἀλλ' ἀνωφελῶς, τὴν ὤθησεν ἡ πείνη,
 Καὶ τώρα μάτην δάκρυα μεταμελείας χύνει...
 Καὶ ὁμως ἤρκει τμημὰ τι χρυσοῦ ἵνα τὴν σώσῃ,
 Κ' ἠδύναντ' ὀλισθαίνουσας νὰ τὴν στηρίξουν τόσοι·
 Ἀλλὰ οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ τῇ φανῇ προστάτης...
 Χρυσίον τί ἠδύνασο νὰ πράττης, καὶ τί πράττεις !

Τὸν νέον τοῦτον ποιητὴν μὲ τῆς καρδίας πάσας
Καὶ τοῦ νοῦς τὰς χάριτας ἐπροίκισεν ὁ πλάσας·
Εἰς τὴν βαθμίδα δύναται νὰ φθάσῃ τὴν ὑπάτην,
Νὰ γείνη δύναντ' ἔνδοξος καὶ μέγας... ἀλλ' εἰς μάτην·
Θὰ τὸν κυκλώσουν πάραυτα τοῦ βίου αἱ ὀδύνη,
Θὰ ἀποθάνῃ ἄγνωστος, διότι πένης εἶναι.
Μάτην μεγάλου μέλλοντος τὰ σπέρματα ἐγκλείει!
Τὸ στάδιόν του τὸ εὐρὺ ἢ ἔνδεια κωλύει,
Ἢ ἔνδεια, ὁ σκόπελος τῆς μεγαλοφυΐας,
Ἢ τις συχνὰ συνέτριψεν ἡρωϊκὰς καρδίας,
Καὶ χεῖρας ὥπλισε πολλὰς μὲ ὄπλον αὐτοκτόνον,
Κ' ἐνέπλησε τὸν ποιητὴν τῆς Ἰωνίας πόνων.
Διότι ἡ ἀθλία μας προστάττει κοινωνία
Χρυσᾶς νὰ ἔχῃ πτέρυγας ἢ μεγαλοφυΐα·
Διότι πάντοτε σχεδὸν ἐμάρανεν ὁ φθόνος
Τὴν δάφνην, τὸ ἐπίζηλον φυτὸν τοῦ Ἐλικῶνος·
Καὶ μόνον ὅταν ὁ ἀνὴρ ὁ μέγας κλείσῃ κλαίων
Τὰ ὄμματά του, πρὸς δεινὰ καὶ ἔνδειαν παλαίων,
Τὴν ἀπὸ θάνατον σκληρὸν θραυσθεῖσαν ψάλλουν λύραν,
Καὶ τρέπεται τὸ σάβανον εἰς φθονητὴν πορφύραν·
Ὁ λύχνος ὅστις ἄπτεται παρὰ τὸ φέρετρόν του
Φωτίζει δάφνην στέφουσαν τὸ νέον μέτωπόν του·
Ἢ φήμη κάθητ' ἄγρυπνος παρὰ τὴν κεφαλὴν του,
Καὶ τὴν ἐσχάτην ἀμ' ἀφῆ ὁ ποιητὴς πνοὴν του,
Τὸν λέγει μέγαν, καὶ παντοῦ κηρύττει τ' ὄνομά του,
Ἀγιασθὲν ὑπὸ πικροῦ καὶ βίου καὶ θανάτου.
Ἔζησ' ὁ Τάσος εἰς εἰρκτὴν αἰχμάλωτος ἀγρίαν,
Καὶ ἔψαλε τοῦ ἔρωτος παράφρων τὴν μαρίαν,
Θνήσκει, κ' εἰς τοῦ θανάτου τοῦ ἢ Ἰταλία πᾶσα
Τὸ ἄκουσμα ὁμόφωνος συγχρόνως ἀναστᾶσα,

Ἐκ δάφνης στέφανον εὐθύς εὐώδους καὶ ὠραίας
 Κρεμᾶ ἐπὶ τῆς θλιβεράς τοῦ τάφου του ἰτέας·
 Ὁ Δάντης ἅμ' ἀπέθανε θρηγῶν ἐν ἐξορία,
 Μνημεῖον τοῦ ἀνήγειρε κλεινὸν ἢ Φλωρεντία,
 Καὶ ὁ Γιλβέρτης ἀσθενῆς ἐπὶ πτωχοῦ κραββάτου
 Νοσοκομείου ἔγραψε τὸ ἀριστούργημά του,
 Κύκνειον ἄσμα, ἀφελοῦς μεστὸν μελαγχολίας,
 Γλυκὺν ἀποχαιρετισμὸν περιπαθοῦς καρδίας,
 Εἰς τὸ ὁποῖον τὴν χαρὰν τοῖς φίλοις καταλείπει,
 Ἐνῶ αὐτὸν παράφρονα κατέστησεν ἡ λύπη. . . .
 Ὁ νέος οὗτος ποιητῆς συχνὰ τοῦ πνεύματός του
 Τὴν δύναμιν τὴν γόνιμον αἰσθάνεται ἐντός του,
 Καὶ ὅτι ἔργα δύναται ὠραῖα νὰ ὑφάνῃ·
 Ἄλλ' ὅταν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν κάλαμον λαμβάνει,
 Τρέμει ἡ χεὶρ του ἢ ψυχρὰ κ' ἰσχνὴ ὑπὸ τῆς πείνης,
 Καὶ τ' ἄσματά του λήγουσιν εἰς στεναγμοὺς ὀδύνης·
 Καὶ ὅμως τίς ἐξήτασε τί κρύπτεται ἐντός του;
 Τίς εἶδε ποῖον στάδιον ἀνοίγεται ἐμπρὸς του;
 Τίς εἶδεν ἂν ἀθάνατα δὲν θ' ἀναπέμψῃ μέλη,
 Καὶ ἂν εὐδαίμων κ' ἐνδοξος νὰ καταστῆ δὲν μέλλῃ;
 Οὐδεὶς εἰς μέλλοντα αὐτὸν Ὠράτιον Μαικήνας
 Ἐφάνῃ, χεῖρα φιλικὴν παρήγορον ἐκτείνας,
 Καὶ θνήσκει θῦμα ἄδοξον πενίας σκληροτάτης. . .
 Χρυσίον τί ἠδύνασο νὰ πράττῃς, καὶ τί πράττεις.

Εἰς τὴν θυρίδα κάθηται φρικτοῦ δεσμοτηρίου,
 Ὅπου εἰσδύει δι' ὀπῶν τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου.
 Ἦτο πολίτης ἐντιμος καὶ πρότυπον πατέρων,
 Τὸν φόρτον τῆς πενίας του ἄνευ πικρίας φέρων·
 Τὰ τέχνα του, ἐνῶ αὐτὸς ἐμόχθει μὲ τὴν ρίνην,

Πεινῶντα ἄρτον εὕρισχον καὶ κοπιῶντα κλίην,
'Αλλ' ἤλθον θλίψεων καιροὶ καὶ δυστυχίας χρόνοι,
Κ' ἡ νόσος τὴν οἰκίαν του ἀγρία ἐρημόνει.
Ἐκεῖνος ἀγωνίζεται, διπλασιάζει κόπους,
Κ' εἷς] μόνος ἄνθρωπος μοχθεῖ ὑπὲρ πολλοὺς ἀνθρώπους.
Εἰς μάτην ἅπαντα! πεινᾷ ἡ οἰκογένειά του,
Καὶ ἀπειλεῖ τὰ τέκνα του φόβος σκληροῦ θανάτου.
Ῥθεῖτο πρὸς τὸ ἔγκλημα . . . ὁ δρόμος ἦτο λεῖος,
Καὶ ἔκλεψε τῶν τέχνων του τὸν ἄρτον ἀκουσίως.
Ἐκ τῆς εἰρκτῆς παρατηρεῖ τὸ ὄμμα του μὲ πόνον
Πληθὺν ἀνθρώπων εὐτυχῶν κ' ὑπάρξεων ἀπόνων,
Καὶ κλέπτῃ παρακινηθεὶς ὑπὸ λιμοῦ κ' ἐνδεείας
Βλέπει ἐκτὸς εὐδαίμονας αὐτὸς ἐγκληματίας,
Ἀνθρώπους οὓς ἀνύψωσε βαθμὶς κακουργημάτων,
Ἵν τὴν ὁδὸν ἐχάραξαν τὰ δάκρυα θυμάτων.
Ἐκ τούτων εἷς ἐπλούτησε τὸ ἔθνος του προδόσας,
Ἐνῶ ζῆ πένης ἄγνωστος ὁ τὴν πατρίδα σώσας.
Αὐτὸν κατέστησε γνωστὸν ἐπίσημος αἰσχύνῃ,
Κ' ἡ ἔντιμος αὐτῆ γυνὴ εἶναι δευτέρα Φρύνη.
Ἐντούτοις εἶν ἐλεύθεροι καὶ πάντες τοὺς τιμῶσι,
Ἐνῶ αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀλύσεις προσαρτῶσι,
Διότι εἶναι ἔντιμος ἀλλὰ πτωχὸς ἐργάτης . . .
Χρυσίον τί ἠδύνασο νὰ πράττης, καὶ τί πράττεις. !

Βαδίζουσι ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐν μέσῳ τῆς χιόνος
Τρία παιδία κάτισχνα καὶ κατηφῆ ἀφώνως.
Τὰ βασανίζει ἀπηνῶς διπλῆ ὁμοῦ ὁδύνη,
Ὁ παγετώδης ἄνεμος καὶ ἡ φρικώδης πείνη.
Ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγνώριστα καὶ ξένα,
Δὲν τὰ ἠγάπησε κανεὶς, δὲν ἀγαποῦν κανένα.

Ἄπέθανεν ἡ μήτηρ των, ἀπέθαν' ὁ πατήρ των,
Καὶ τώρα ἄρτον ἐπαιτεῖ με συστολήν ἡ χεὶρ των...
Πέριξ των εἶναι πανταχοῦ χαρὰ καὶ εὐθυμία.
Ἄπὸ τῶν παραθύρων των τὰ εὐτυχῆ παιδία
Παρατηροῦσι πίπτουσαν ἀφθόνως τὴν χιόνα,
Καὶ τὰ πτηνὰ κρυπτόμενα δειλῶς ὑπὸ τὸν κλῶνα,
Γελῶσι με τὴν θύελλαν καὶ παίζουν με τοὺς σάλους...
Ἐν τούτοις αὕτη ἡ χιὼν ἐκεῖ φονεύει ἄλλους!

Οἱ τρεῖς ἐπαῖται ἔκρυψαν τὰ μαῦρα δάκρυά των,
Καὶ ἔφερον πλανώμενα τὰ νέα βήματά των
Εἰς πλούσιόν τι μέγαρον λαμπρῶς ἐστολισμένον.
Εἰς τὸν ἐξώστην ἴστατο ὁ ἄρχων του προσμένων
Τὴν νύκτα, ὥραν τῆς τρυφῆς καὶ ὥραν τῶν ὀργίων,
Καὶ ἔπλεεν εἰς ὄνειρα εὐτυχιῶν μυρίων.
Πρὸς τοῦτον χεῖρα τρέμουσαν ἐκτείνουσι οἱ ἐπαῖται...
Πῶς ἀποστρέφει τ' ὄμμα του ὁ πλούσιος ἰδέτε!
Καὶ πῶς τὸ μέτωπον αὐτοῦ σκληρῶς ἐρρύτιδώθη,
Καθὼς εἰς ῥάκη τ' ὄμμα του πενήτων προσηλώθη,
Καθὼς ἀπέπτῃ τ' ὄνειρον τῆς τρυφηλῆς ἀπάτης!
Χρυσίον τί ἠδύνασο νὰ πράττης, καὶ τί πράττεις!

ὦ τρέμε, τρέμε, πλούσιε! θὰ ἔλθῃ ἴσως ὥρα,
Καθ' ἣν θὰ τρέμῃς πρὸ αὐτοῦ ὃν ἐξυβρίζεις τώρα,
Ὅταν θραυσθοῦν οἱ γηραιοὶ δεσμοὶ τῆς κοινωνίας,
Καὶ λάβουν ἴσῃν ἅπαντες μερίδα εὐτυχίας.
Τί θέλεις τῷ ἀποκριθῆ ἂν σὲ εἶπῃ τότε,
Παρῆλθον πλέον αἱ χαραὶ καὶ αἱ τρυφαὶ αἱ πρῶται,
Νὰ ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ εἶναι καιρὸς τὸν βίον,
Ἐτίσα φόρον ἀφθονον ἰδρώτων καὶ δακρύων,

Παγόνων ὑπὸ τὸ θερμὸν καὶ πλούσιόν σου δῶμα
Ἄρτον ἐζήτησα, καὶ σὺ ἀπέστρεψας τὸ ὄμμα,
Καὶ μὲ περιεφρόνησας εὐδαίμων ἀδελφός μου...

Μὴ εἶσαι ἄνευ οἰκτιρμοῦ, σὺ εὐτυχῆς τοῦ κόσμου,
Μὴ θεωρῆς ἀνάλγητος νὰ πάσχωσιν οἱ ἄλλοι,
Καὶ νὰ μαραίνωνται ἐνῶ ἡ ὑπαρξίς σου θάλλει,
Τὴν χεῖρα ἣν σοὶ τείνουσι ποτὲ μὴ ἀπωθήσης,
Θρηνοῦντα μὴ ἰδῆς ποτὲ χωρὶς νὰ συνθρηνήσης,
Μὴ ἀγοράζῃς καλλονὴν ἀντὶ μικροῦ χρυσίου,
Νὰ καταρῶνται τ' ὄνομα μὴ θέλῃς τοῦ πλουσίου,
Μὴ βλέπῃς πίπτοντά τινα χωρὶς νὰ τὸν ἐγείρῃς,
Μὴ θέλῃς νὰ παρατηρῇ ὁ πέννης φθόνου πλήρης
Τὴν ἀφθονόν σου τράπεζαν, τὸν πλούσιόν σου οἶκον,
Τὸν οἶνον ἀπαστράπτοντα ἐντὸς χρυσῶν κυλίκων,
Γυναῖκας, αἵτινες κρατοῦν δέσμας ἀνθῶν εὐόσμων,
Καὶ ἀπαυγάζουν μεταξὺ ἀδαμαντίνων κόσμων,
Μὴ θέλῃς τῶν ὀργίων σου ν' ἀθροίζῃ τὰ ψυχία,
Καὶ νὰ νοῆ ζηλοτυπῶν τί εἶναι εὐτυχία.

Στερήσου ἐν χειμῆλιον τῆς θυγατρὸς σου μόνον,
Καὶ σῶσον οἰκογένειαν τῆς λύσσης τῶν χειμῶνων·
Ἐν παίγνιον ἀνωφελὲς πωλήσας τοῦ παιδός σου
Κοιτίδας δὸς εἰς νήπια, πάγονοντα ἐμπρὸς σου·
Χεῖρας πτωχῶν μὴ δέσμευε, καὶ δέσμευε καρδίας·
Ἄς μὴ ὑψοῦται χεὶρ πρὸς σέ, εἰμὴ δι' εὐλογίας·
Ἔσο πατὴρ τοῦ ὀρφανοῦ, τοῦ πένητος προστάτης,
Καὶ πράττε ὅ, τι δύνασαι καὶ χρεωστεῖς νὰ πράττῃς.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ.

(διὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ ἠθοποιοῦ Κ. Α. Καπέλλα.)

Εἰς θυελλώδεις ἐποχὰς ἐφάνης εἰς τοὺς Γάλλους,
Μονάρχα, καὶ κατέπαυσας τοὺς ἐμφυλίους σάλους,
Καὶ τῆς Γαλλίας ἔλαβες τὰ σκῆπτρα εἰς τὴν χειρὰ σου,
Τὸ ἔθνος σου ἐνθουσιῶν σοὶ ἔδωκε τὸ στέμμα,
Κ' εἰς τοῦ ἐνδόξου σου λαοῦ οὐδέποτε τὸ αἶμα
Ἐβάφη ἢ πορφύρα σου.

Ἐφρόνεις ὅτι πρόωρος ἦν ἡ ἐλευθερία,
Καὶ ἀντ' αὐτῆς δούς ἄφθονον τὴν δόξαν τῇ Γαλλίᾳ,
Δούλην κατέστησας αὐτὴν, πλὴν δούλην ἄρχουσαντῆς γῆς
Κύπτει μὲν αὕτη ὑπὸ σέ, πλὴν ὑπ' αὐτὴν τὰ κράτη·
Ἐκ σοῦ λαμβάνει προσταγὰς, πλὴν, ὅ,τι θέλει πράττει·
Μ' ἐν μόνον νεῦμα προσταγῆς.

Ἀνέβης ἄνευ βοηθοῦ τοῦ θρόνου τὴν βαθμίδα,
Ἄλλ' εἶχες ὡς ἐφοδίων λαμπρὸν διπλῆν αἰγίδα
Τὸν νοῦν σου τὸν θεσπέσιον, τὸ ὄνομά σου τὸ κλεινόν,
Σὺ μόνος κατενίκησας τῶν φατριῶν τὰ πλήθη,
Κ' ἡ Αὐτοκατορία σου παντοῦ ἐχαιρετήθη
Μὲ χειροκρότημα κοινόν.

Τοῦ Θεοῦ σου ἀντάξιος ἐφάνης κληρονόμος,
Κατέχων ἴσας ἀρετάς, διαφερούσας ὁμῶς·

Σὺ ἐν εἰρήνῃ μέγιστος, εἰς μάχας μέγιστος αὐτός,
Τὸ ξίφος σου οὐδέποτε τῆς θήκης ἀνασύρεις,
Ἐκτός ἂν ἔθνος εὐγενῶς ποθῆς νὰ ἀνεγείρῃς
Ἄδύνατον, σὺ δυνατός.

Τυράννων στήριγμα ποτέ δὲν ἔκαμες τὸν θρόνον,
Πάντοτ' ὑπῆρξας βοηθὸς τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων,
Τὴν ἐλευθέραν θέλησιν παντός λαοῦ ποδηγετῶν,
Διδάσκων εἰς τοὺς βασιλεῖς τὸ μέγα τῶν καθήκον,
Γινόμενος ἐκδικητῆς τῶν ἔργων τῶν ἀδίκων,
Καὶ δόξαν ἐνδοξον ζητῶν.

Πρὸ μικροῦ ἔτι εὐγενῆ ἐπέρανες ἀγῶνα,
Πρὸ μικροῦ ἔτι ἔδρεψας εὐώδη δάφνης κλῶνα,
Βαρβάρως τυραννούμενον λαὸν ἀπελευθέρωσας,
Ἐκ ζυγὸν ἐλύτρωσας βαρὺν τὴν Ἰταλίαν,
Κ' εἰς χώραν φιλελεύθερον σεπτὴν ἐλευθερίαν
Ἐκ νέου καθιέρωσας.

Τὰς πτέρυγὰς τῶν ἦνοιξαν οἱ ἀετοί σου μόλις,
Καὶ ἤδη φεύγουν οἱ ἐχθροὶ κ' ἐλευθεροῦντ' αἱ πόλεις·
Ἡ Ἰταλία ἅπασα τρέχει πρὸς σὲ ὡς ἀρχηγόν·
Τὸ μήνυμα χαρμόσυνον ἢ Σαρδηνί' ἀγγέλει,
Καὶ ὁ Τοσκάνος Ἰταλὸς ν' ἀποκαλῆται θέλει,
Κ' ἡ Ῥώμη δάκνει τὸν ζυγόν.

Τοῦ Θεοῦ σου ἀκολουθῶν τὰς εὐχλεεῖς πορείας,
Τὸ στέμμα τὸ σιδήρεον φορεῖς τῆς Λομβαρδίας,
Πλὴν τὸ ἐκράτησεν αὐτός, κ' εἰς ἄλλον τὸ χαρίζεις σύ·

Ἔθνος κατέκτησεν αὐτὸς, σὺ ἔθνος διαπλάττεις·
Αὐτὸς ἐκλήθη πορθήτης λαῶν, καὶ σὺ προστάτης·
ὦ ! κρείττων μοῖρα εἶν' ἡ σή !

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσαν οἱ εὐγενεῖς σου κόποι,
Τὴν ἀρρώγην σου κ' ἕτεροι ἐλπίζουν ἔτι τόποι,
Τὸ στάδιον εὐρύχωρον παρέχει ἡ ἀνατολή·
Ὑπάρχουν ἔτι τύραννοι καὶ θύματα μυρία,
Μονάρχα λαοφρούρητε, καθὼς ἡ Ἰταλία
Καὶ ἡ Ἑλλάς σέ προσκαλεῖ.

Ἐδῶ εἰς τὴν ἀνατολὴν ὁ πρῶτος Ναπολέων,
Τὴν δόξαν ἀνεζήτησε πλήρης σκοπῶν γενναίων,
Καὶ πᾶσαν τὴν ἐνέπλησε μὲ τ' ὀνομάτου τὸ κλεινόν·
Λί Πυραμίδες μάρτυρες ὑπῆρξαν τῶν νικῶν του,
Τὸν Παρθενῶνα ἄφησεν εἰς σέ διάδοχόν του ...
Μὴ δὲν σ' ἀρκεῖ ὁ Παρθενῶν;

Ὑπὸ ζυγὸν στενάζουσι τοσαῦτα ἤδη ἔτη
Πολλὰ ἑκατομύρια χριστιανῶν εἰσέτι,
Καὶ τὰ δεινὰ των ἅπασαν τὴν οἰκουμένην συγχينوῦν.
Ἐλθέ κ' ἐνταῦθα, σύντριψον καὶ τούτων τὰς ἀλύσεις,
Κ' ἐλευθερῶν τοὺς Ἕλληνας, μονάρχα, θὰ συστήσης
Ἔθνος εἰς σέ εὐγνωμονοῦν.

Εἰσέτι ἀποστάζουσα ἀπ' εὐγενῆ ἰδρῶτα
Ἡ κεφαλὴ σου θὰ στεφθῆ με δάφνας τοῦ Εὐρώτα,
Καὶ ἄσμα αἱ παρθένοι μας εἰς σέ θὰ μέλψωσι γλυκύ,
Ἀπάσας τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς θὰ ἔχῃς φίλας,
Διότι, ἀναξ, πάντοτε περὶ τὰς Θερμοπύλας
Γενναῖον ἔθνος κατοικεῖ.

Εἰς Ἑλλήν ταῦτα προσφωνεῖ ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
Καὶ ἐκ καρδίας εὐχεται, τὸ ἄσμα τοῦτο χύνων,
Τὴν νέαν δυναστείαν σου νὰ καταστήσης στερεάν,
Ἐπὶ πολὺ τὸ ἔθνος σου εὐδαῖμον νὰ ποιήσης,
Καὶ εἰς τοὺς Γάλλους ἐνδοξον, μονάρχα, νὰ δωρήσης
Ναπολεόντων γεννεάν.

Κατὰ Φεβρουάριον 1860.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΗ: ΕΛΕΥΘΕΡΑ: ΣΙΚΕΛΙΑ:

Τῷ φίλῳ Ὀδυσσεῖ Ἰαλέμφῳ.

Γενναῖε Γαριβάλδη, χαῖρε !
Πολλαὶ τοῦ βίου σου ἡμέραι
Δόξης ἐπλήσθησαν κλεινῆς,
Ἄλλὰ ἡ δόξα ἡ ὑστέρα
Εἶναι πασῶν ἐνδοξοτέρα,
Εἶναι πασῶν ἡ κορωνίς.

Ἐστέναζεν ἡ Σικελία
Ἐπὶ δεσμῶν, καὶ ἐφρικία
Ἄνανδρον δάχνουσα ζυγόν,
Θρηνοῦσ' ἀνέμενε σωτῆρα,
Ὅτε σε ἔστειλεν ἡ μοῖρα,
Ἀνδρείου στίφους ἀρχηγόν.

Στρατὸς ἐγένετο τὸ στίφος,
Κ' ὑπὸ τὸ φοινικόν σου ἔξφος,
Φεύγει ὁ τύραννος ὠχρός.

Οἱ μισθοφόροι οἱ δειλοί του
Εἶδον ἀρχῆς λαομισήτου
Ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρός.

ὦ Ἐλβετοί, τὸν μέγαν φόνον
Δὲν ἐνθυμεῖσθε τῶν προγόνων;
Τοῦ αἵματος τοῦ πατρικοῦ
Κανεῖς υἱὸς δὲν ὠφελήθη,
Καὶ πάραυτα ἐλησημονήθη
Ἡ κλίμαξ τοῦ Κεραμικοῦ ; (1)

Βουρβόνοι ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι! . . .
Ἄλλ' οἱ διάχρυσοὶ των κρῖνοι
Δὲν λάμπουν οὐδαμοῦ τῆς γῆς·
Ἡ παλαιά των δυναστεία
Παρέρχεται ἐν ἐξορία,
Σβέννυτ' ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς.

Καὶ τόρα δεύτερος Βουρβόνος,
Δευτέρου βασιλέως θρόνος
Κατεσυντρίβη κραταιός,
Ὅ,τι χθὲς ἔχαμ' ἡ Γαλλία,
Σήμερον κάμν' ἡ Ἰταλία,
Αὔριον ἕτερος λαός . . .

Ἴδὼν, Φραγκῖσκε, καταϊγίδα,
Εὐθὺς προτάπτεις ὡς αἰγίδα
Ἡμιελεύθερον θεσμόν·

(1) Ἐκεῖ κατεσφάγησαν κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 οἱ Ἐλβετοὶ μισθοφόροι τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ἄλλὰ τυράννου ὑποσχέσεις,
Ἄς δίδεις, ἵνα ἀφαιρέσης,
Κινοῦσι μόνον ἐμπαιγμόν·

Δέν τόν λυποῦμαι! ἔτι νέος,
Υἱὸς κακούργου βασιλέως
Πρὸς τί κακοῦργος νὰ δειχθῆ;
Τὸν τύραννον ὁ τυραννίσκος,
Τὸν Φερδινάνδον ὁ Φραγκίσκος
Πρὸς τί ευθὺς νὰ μιμηθῆ;

Μωροὶ εἶν' οἱ μονάρχαι, ὅσοι
Ἐπιθυμοῦν νὰ τυραννῶσι,
Νάνοι, τὸν γίγαντα λαόν·
Οἱ παραβιασταὶ τοῦ νόμου,
Οἱ ἐρασταὶ τῆς λαιμητόμου,
Οἱ φίλοι τῶν ἐξοριῶν,

Ὅσοι τοῦ θρόνου των πλησίον
Θέτουσι ὄργανα δημίων,
Κ' ἔχουν Τριστᾶνα ὑπουργόν (1),
Οἱ ἀπερίτμητοι Σουλτάνοι,
Οἱ ἐν ὀργίῳ καὶ ἐν πλάνῃ
Βίον διάγοντες ἀργόν.

Θὰ πέσουν! μάτην ὀχυροῦσι
Τ' ἀνάκτορά των, καὶ καλοῦσι
Πρὸς φυλακὴν των τὸν στρατόν.

(1) Ἦμὸς ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου ἐνδεκάτου.

Πολίτης εἶν' ὁ στρατιώτης,
Δὲν θέλει νὰ κληθῆ προδότης
Τὸν ἀδελφῶν του πολιτῶν.

Εἶς' ἐλευθέρα, Σικελία,
Τ' ἀνθοσπαρμένα σου πεδία
Τυράννου ποῦς δὲν βεβήλοϊ,
"Ἄς ἀνυψοῦται γαυριῶσα
Τῆς Αἴτνης ἡ πυρίνη γλῶσσα,
"Ἢτις ὑψοῦτο πρὶν δειλή.

Μὲ χλόην ἐπὶ τῶν ποδῶν της,
Πάγους ἐπὶ τῶν κορυφῶν της,
Καὶ εἰς τὸ στόμιόν της πῦρ,
Τρίχρουν ἀποτελεῖ σημαίαν,
Λαμπρὰν ἀπέραντον ὠραίαν,
"Ἢν ὕφαν' ἡ τοῦ πλάστου χεῖρ.

Διὰ τῶν ὑψηλῶν φλογῶν της,
Καὶ τὸν δουλεύοντ' ἀδελφόν της
Βεσούδιον ἄς προσκαλῆ,
Τὴν ἄλυσίν του ν' ἀποσεῖση,
Νὰ ἐγερθῆ, νὰ κατακτήσῃ,
Ἐλευθερίαν προσφιλεῖ,

Διὰ νὰ γείν' ἡ Ἰταλία
Μεγάλῃ ἐλευθέρα, μία
Ἰφ' ἓνα μόνον ἀρχηγόν,
Νὰ αὐξηθῆ νὰ εὐτυχῆσῃ,
Διὰ παντὸς νὰ λησμονήσῃ
Τοὺς πόνους παλαιῶν πληγῶν.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ὁ Νέρων δίδει ἑορτὴν εἰς τὸν λαὸν μεγάλην,
 Οἱ δοῦλοι θὰ παλαίσωσι γυμνοὶ πρὸς τὰ θηρία,
 Καὶ ἤδη περιμένουσιν οἱ θεαταὶ τὴν πάλην,
 Ὡς εἴαν ἦτον εὐθυμος ὁ φόνος εὐωχία.

Τὴν ἡδονὴν δὲν δύναται ἡ κόρη ν' ἀναστείλῃ
 Κ' ἡ Ἑστιάς παρατηρεῖ μὲ μειδιῶντα χεῖλη.

Τῆς Ὑρκανίας σήμερον ἡ τίγρις θὰ παλαίσῃ
 Γενναίως μὲ τὸν μέλαγα υἱὸν τῆς Νουμιδίας,
 Κ' ἑλέφας μέγας Ἰνδικὸς βαρὺς θὰ ἐπιπέσῃ
 Κατ' Ἰουδαίου μάρτυρος καινοφانوῦς θρησκείας,
 Καὶ τέχνα βράχων καὶ δασῶν Γαλατικοὶ ὀπλίται
 Θὰ δείξουν ὅτι λέοντα ὁ λέων δὲν φοβεῖται.

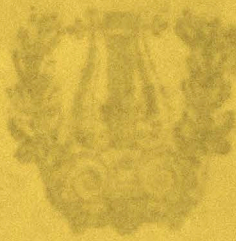
Ἐκ τούτων εἰς αἰχμάλωτος εἰς τὴν εἰρκτὴν κοιμᾶται,
 Μὲ ἄλυσιν τὸν ἔχουσι βαρεῖαν δεσμευμένον.
 Εἰς τὴν μορφήν του ταραχὴ οὐδόλως διορᾶται,
 Καὶ θάνατον δὲν φαίνεται φρικώδη περιμένων.
 Θνήσκει ὡς μάρτυς ἐνδοξος καὶ ὡς ἀθῶον θῦμα
 Αὐτός, καὶ μόνον ἐκφοβεῖ τὸν ἔνοχον τὸ μνηῆμα.

Πλὴν ποία αἴφνης ἡδονὴ ἐχύθ' εἰς τὴν μορφήν του ; ...
 ἢ Ἐπὶ πτερῶν φερόμενος ὄνειρου χαρμοσύνου
 Βλέπει τὴν γῆν τὴν προσφιλεῖ, τὴν γῆν τὴν πατρικῆντου,
 Ἐν βρέχουσι γογγύζοντα τὰ κύματα τοῦ Ῥήνου,

ΒΙΒΛΙΟΝ

1860

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

1860

ΤΕΛΕΤΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Μονάρχα, δὲν στηρίζουσι τοὺς θρόνους παρατάξεις !
 Ὅταν σὲ βλέπη ὁ λαὸς ἐπὶ χρυσῆς ἀμάξης,
 ἢ ὅταν τὰς βασιλικὰς πολυτελεῖς αἰθούσας
 Βλέπη ἀνθέων, γυναικῶν καὶ λυχνιῶν γεμούσας,
 Καὶ μουσικὴν καὶ γέλωτας ἀκούη ἀντηχοῦντας,
 Πτωχὸς αὐτὸς καὶ δυστυχῆς, φθονεῖ τοὺς εὐτυχοῦντας.
 Κ' εἰς τῆς καρδίας του εὐθὺς τὰ βάθη παραβάλλει,
 Τ' ἀνάκτορά σου, βασιλεῦ, τὸν κῆπὸν σου ποῦ θάλλει,
 Μὲ τὴν μικρὰν καλύβην του, ἣν ἄλλο δὲν φαιδρύνει
 Τὴν νύκτα φῶς, πλὴν ἡ ὠχρὰ καὶ ἰλαρὰ σελήνη,
 Ὅπου τὰ ἄνθη πίπτουσιν ἀκόμη πρὶν ἀνθίσουν,
 Καὶ ἂν τὰ χεῖλη ἀνοιχθοῦν, « πεινῶ » θὰ ἐκφωνήσουν.

Τοιαύτας ὅταν ἔχωσιν ιδέας οἱ πολῖται,
 Τὸ στέμμα εἶν' ἐπισφαλές, ὁ θρόνος σου κλονεῖται.
 Διότ' εἰς τὸν αἰῶνά μας, ἐχθρὸν τῆς τυραννίας,
 Ὁ λαὸς παίζων καταργεῖ ἢ πλάττει δυναστείας.
 Διότ' οἱ στοῖχοι τῶν πυκνῶν καὶ εὐπειθῶν ταγμάτων,
 Ὡς νέφος διαλύονται πρὸ τῶν ὀδοφραγμάτων.

Τὸ ὄνομά σου διατὶ ἐπὶ στηλῶν χαράττεις ;
 Νὰ σ' ἐνθυμῶνται ἂν ποθῆς ἐκεῖνοι, ὧν ἐκράτεις,
 Ἄν θέλῃς μετὰ θάνατον κλεινὸς νὰ ἐπιζήσης,

Ἄν θέλῃς μέγα ὄνομα καὶ σεβαστὸν ν' ἀφήσῃς,
Ἄν θέλῃς νὰ μνημονευθῆς ὑπὸ τῆς ἱστορίας,
Τὸ ὄνομά σου χάραξε, μονάρχα, εἰς καρδίας·
Ἄν παύσῃς τὴν ἀμείλικτον σκληρότητα τοῦ νόμου,
Ἄν ρίψῃς τὸ ἰκρίωμα τῆς γραιίας λαιμητόμου,
Ἄν ἄγνωστος ἐπάτησας τοῦ πένητος τὴν θύραν,
Ἐὰν ἠσπάσθῃς τ' ὄρφανόν, καὶ ἔκλαυσας τὴν χήραν,
Ἄν τοὺς γονεῖς ἐθώπευσας, τὰ τέκνα των θωπεύων,
Ἄν τοῦ χρυσοῦ τὴν προσφορὰν μὲ δάκρυ συνοδεύων,
Εἰς τὴν καρδίαν δυστυχχοῦς ἔφερες πάλιν θάρρος,
Ἄν ἴστασαι εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος ὡς φάρος,
Τότε καὶ μόνον δύναμαι νὰ σ' εἶπω· μὴ φοβεῖσαι!
Δὲν εἶσαι πλέον βασιλεὺς, ἀλλὰ πατὴρ των εἶσαι.

AKADHMI

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ

ΔΑΦΝΗ, ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ.

ΔΑΦΝΗ.

Εἶμαι ἡ δάφνη· ἐμὲ μόνον
θεωρεῖ τέρμα τῶν ἀγώνων
καὶ ἀμοιβὴν ἀπείρων πόνων
Ὁ ἥρωσ καὶ ὁ ποιητής.

Στέφει ὁ κλάδος μου ὁ θάλλων
τὴν κεφαλὴν ἀνδρῶν μεγάλων·
σύ ὁ παλαίων, σύ ὁ ψάλλων,
εἰπέ, τὴν δάφνην δὲν ζητεῖς;

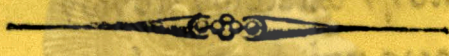
ΡΟΔΟΝ.

Εἶμαι τὸ ρόδον τὸ ὠραῖον,
εἶμαι τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων,
μῦρα εὐώδη ἀποπνέον,
Ἐρώσης ἔμβλημα ψυχῆς.

Εἶμαι εἰκὼν τῆς εὐτυχίας,
μαγεύω τρυφερὰς καρδίας,
Ἡ κόρη καὶ ὁ νεανίας
ἀρέπουν τὸ ρόδον εὐτυχεῖς.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ.

Δάφνη και ρόδον, δόξα, κ' εὐτυχία,
Ἔρωσ και ἄσμα, εἴσθε εἰρωνεία,
Κ' ἡ τρυφερά κ' ἡ ἔξοχος καρδία
Νεκροῦνται μετὰ στάδιον εὐρύ.
Ὅνειρα πλάττων εὐθυμα κοιμήσου,
Ὡσ ἀστραπή παρέρχετ' ἡ ζωή σου,
Κ' ἡ πένθιμος σκιά τῆς κυπαρίσσου
Τὰς δάφνας και τὰ ρόδ' ἀναπληροῖ.

AKADHMIA

POLOS

Εἶμαι τὸ ρόδον τὸ ἄρσενον,
Εἶμαι τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων,
Μῦθα εὐδὸν ἀπαιτῶ,
Ἐρωτὰ ἐπιβλήμα ψυχῆς.

Εἶμαι εἰκὼν τῆς εὐτυχίας,
Μαγεῖω τρυφερὰς καρδίας,
Ἡ κόρη και ὁ νεαυγία,
Ἀρέσκου τὸ ρόδον τὸ εὐτυχία.

ΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ: ΔΟΣΙΩ:

Λογαγῶ τοῦ Γαριβάλδη.

Νὰ ζήσης δὲν ἠδύνασο βίον ἀργὸν μαζύ μας.
Σ' ἐφόνευεν ἡ ἀπαθὴς καὶ εὐτελὴς ζωὴ μας,
Τὰ στήθη μας δὲν ἔσειον ποσῶς παλμοὶ ἥρωικοί,
Καὶ ὅταν πᾶσα ἐνταυτῷ ἐγέρθ' ἡ Ἰταλία,
Καὶ ἰσχυρὰ ἀντήχησε φωνὴ « Ἐλευθερία »,
Ἄμέσως ἔδραμες ἐκεῖ.

Ἡ πάλη, ἣτις ἤρχισεν, ἦτο δικαία πάλη,
Καὶ δι' αὐτὸ ἐμάχοντο ὑπὲρ αὐτῆς οἱ Γάλλοι.
Δὲν ἔμειν' ἡ καρδιά σου ἀμφίρροπος ἡ εὐγενής.
Ἐδῶ ἐμάχετο λαὸς ὑπὲρ ἐλευθερίας,
Τὰ τέχνα τῆς φιλέλληνος κ' ἐνδόξου Ἰταλίας,
Ἐκεῖ τοῦ Ῥήγα οἱ φονεῖς.

Οἱ Ἰταλοὶ σ' ἐδέχθησαν ἐκεῖ ὡς ἀδελφόν των,
Καὶ ἀπασῶν συμμετοχὸς ὑπῆρξας τῶν νικῶν των,
Ἐκ τόσης δόξης ἔμεινε καὶ διὰ σέ δόξης μερίς.
Εὐρέθης ὡς συνδαιτυμῶν ἀπάντων τῶν κινδύνων,
Κ' εἰς τὴν Μαγένταν ἐνδοξὸς καὶ εἰς τὸ Σολφερίνον,
Καὶ εὐγενεῖς πληγὰς φορεῖς.

Ζηλεύω, νέε, μαχητὰ τὰς εὐγενεῖς πληγὰς σου,
Ζηλεύω τὰς βασάνους σου, ζηλεύω τὰ δεινὰ σου,
Διότι ἐπληγώθης σὺ καλὸν ἀγῶνα πολεμῶν.

Καταστραφεῖσαν ἐκ πληγῶν τοιούτων ἡ ψυχὴ μου
Μορφὴν προκρίνει καλλονῆς ἀνάνδρου καὶ ἀσῆμου,
Καὶ τῶν ἀτίμων μας τιμῶν.

Ὡς ἀετὸς διέτρεξας τὴν Λομβαρδίαν ὅλην,
Κ' εἰς πᾶσαν σᾶς ἐδέχοντο μ' ἐπιφωνήσεις πόλιν,
Κ' αἰ ἀνθοδέσμαι σ' ἔλουον τῶν Ἰταλίδων γυναικῶν.
Μέ ἤχον ἐνθουσιωδῶν καὶ μαγικῶν παιάνων
Εἰσῆλθεν ὁ δαφνοστεφῆς στρατὸς εἰς τὸ Μιλάνον,
Τὸν τύραννον κατανικῶν.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὰς μάχας ἡ εἰρήνη,
Ἡ χεὶρ σου δὲν ἠθέλησεν ἀργὴ νὰ διαμείνη,
Ἡ δάφνη δὲν ἠθέλησας ἡ θάλλουσα νὰ μαρανθῆ.
Καὶ εἰς τὰ ὄρη τ' ἀγρία πετῶν τῆς Σικελίας,
Συνεμερίσθης τολμηρᾶς τὴν τύχην ἐκστρατείας
Καὶ ἔτ' ἡ δάφνη σου ἀνθεῖ.

Ἄντέσχεες ἐπὶ τῶν βουνῶν μῆνας πολλοὺς νὰ μείνης
Κ' ἐφώτισε τὰ ἔργα σου ὁ φάρος τῆς Μεσσήνης.
Ἡ Σκύλλα δὲν ἐφόβισε τοῦ Ὀδυσέως τὸν υἱόν.
Ἐλευθερίαν ἔφερεν εἰς πάντας ὁ στρατὸς σας,
Ἀγέλην δούλων ἠύρατε ἐλεεινῶν ἐμπρὸς σας,
Καὶ τὴν ἐκάμετε λαόν.

Ὡς στρατιώτης, λοφίαν φλογώδη ἐπισείων,
Ἡ γέρθη ἡ Νεάπολις μετὰ φωνῶν ἀγρίων,
Καὶ ἔφυγεν ὁ τύραννος ἀοπλος, μόνος, μισητός.
Τὸν λήθαργον ἀπέσεισε τοσοῦτων ἤδη χρόνων
Ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀπαθὴς σωρὸς τῶν Λαζαρόνων,
Ἐνῶ διέβαιν' ὁ στρατὸς.

Τοῦ Γαριβάλδη μαχητᾶ, μὴ κουρασθῆς ἀκόμη,
Περίμενε νὰ σᾶς δεχθῆ θριαμβευτὰς ἡ Ῥώμη,
Περίμενε νὰ διαβῆς τὴν γέφυραν τῶν στεναγμῶν,
Καὶ μόνον ὅταν πανταχοῦ ἰδῆς ἐλευθερίαν,
Χαιρέτησε τὴν εὐτυχῆ καὶ φίλην Ἰταλίαν
Μὲ τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ἐλθέ ἐδῶ! τίς οἶδεν ἂν καὶ μ' ἕτερον ἀγῶνα
Δέν θὰ δοξάσωμεν αὐτὸν τὸν ἔνδοξον αἰῶνα,
Ἄν δέν θὰ ἐλευθερωθῆ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός;
Τίς οἶδεν ἂν μετὰ μικρὸν πρὸς ἀθανάτους πράξεις,
Πρὸς σωτηρίαν ἀδελφῶν τὰς νεαρὰς μας τάξεις
Δέν ὀδηγήσης εὐκλεῶς;

ΤΑΦΟΣ.

(Sonnet)

Εἶναι τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, ἣτις καλεῖται βίος,
Πρὸς τοῦτο πάντα θραύονται τὰ πάθη ἐπὶ τέλους,
Ὁ ἔρωσ, αἱ ἐλπίδες μας, τὰ μίση μας ὁμοίως,
Καθὼς τὸ κῦμα θραύεται τὸ μέγα πρὸς σκοπέλους.

Ἐὰν θρηνῶν ἐπὶ τῆς γῆς διάγῃς καὶ ἀθλίως,
Ἐὰν σκληρῶς ὑπὸ σκληροῦ κατεπληγώθῃς βέλους,
Ὁ τάφος εἶναι ἀνοιχτός ὡς ἄσυλον ὁ κρύος,
Ὅστις λαμβάνει τὰς ψυχὰς καὶ πλάττει τοὺς ἀγγέλους.

Ἐλθέ πρὸς τοῦτον, κ' ἐν αὐτῷ θὰ εὕρῃς ἡσυχίαν,
Εἶναι ἡ μόνη ἄλυπος καὶ γαληναία κλίνη,
Μόνον ἐκεῖ εὐρίσκεται, ἂν εὐρεθῇ, εἰρήνη.

ὦ τάφε, τὰς ἐλπίδας μου μίαν ἀφοῦ πρὸς μίαν
Ἀπώλεσα, καὶ ἔμεινα ξένος ἐντὸς τοῦ κόσμου,
Δὲν σέ φοβοῦμαι· ἀνοιξον τὴν πλάκα σου ἐμπρὸς μου.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ.

(Ἀπόσπασμα.)

Εὐθύμως ἐπὶ τῶν χρυσῶν πτερῶν τῆς φαντασίας
Καταλιπὼν ἐπὶ στιγμὴν τὸν θόρυβον τοῦ βίου,
Συχνὰ διήλθον ἀληθοῦς στιγμὰς εὐδαιμονίας,
Καὶ εἰς ἑκτάσεις ἔπλευσα αἰθέρος οὐρανόυ,
Συχνάκις κόσμον ἴδιον ἔκτος τοῦ κοινοῦ κόσμου
Ἡ φαντασία ἔπλασεν ἐπιτυχῶς ἐμπρὸς μου.

Ἄλλοτ' εἰς μάχης μ' ὁδηγεῖ αἵματηρὸν πεδῖον,
Τῶν στρατοπέδων τὰς πυκνάς σκηνάς μ' ὑποδεικνύει,
Καὶ βλέπω ὑπὸ νέφαλον διαφανὲς δακρύων
Νὰ σπεύδουν πρὸς τὸν θάνατον γελῶντες οἱ ἀνδρεῖοι·
Δύο στρατοὺς περιφανεῖς παρατηρῶ μὲ φρίκην
Ν' ἀμφισβητοῦν μαχόμενοι μανιωδῶς τὴν νίκην.

Παρατηρῶ τῆς φάλαγγος ὀπλολαμπεῖς τοὺς στοίχους,
Τὸ ἵππικὸν νὰ ἐφορμᾷ ταχύτερον ἀνέμου,
Τῶν πυροβόλων ν' ἀντηχοῦν αἱ φάλαγγες τοὺς ἤχους,
Κ' αἱ σάλπιγγες τὸ πρόσταγμα, νὰ στέλλουν τοῦ πολέμου,
Βλέπω νὰ πίπτωσι σωροὶ ἐπὶ σωροὺς πτωμάτων,
Καὶ τάγματα νὰ θραύωνται κατὰ πυκνῶν ταγμάτων

"Αλλοτε πάλιν μ' ὀδηγεῖ εἰς ἀπατήτους χώρας,
Καὶ εἰς τὰ ὄρη τ' ἄγρια σκηνόνω τῆς Ἰνδίας,
Πλησίον ὑψηλῆς πυρᾶς περῶ εὐθύμους ὥρας,
Ἄκούω θήρας καὶ μαχῶν ὠραίας ἱστορίας
Νὰ διηγῆται ὁ Ἰνδὸς εὐγλώττως ὀδηγός μου,
Καθήμενος ἀτάραχος πλησίον τοῦ πυρός μου.

"Αλλοτε ἔρωτος σκηνὰς ἢ φαντασία πλάττει·
Μὲ φέρει εἰς κατάσκιον καὶ δροσερὸν ἀνθῶνα,
"Οπου σιμά μου κάθηται γελῶσα ἢ φιλιτάτη
Καὶ ψάλλουσα νὰ ὑπερβῆ ζητεῖ τὴν ἀηδόνα,
"Ἡ, πρὸς στιγμὴν τὸ ἄσμα τῆς ἀφίνουσα τ' ὠραῖον,
Θωπεύει μὲ τὴν χεῖρά της τὸ μέτωπόν μου καῖον·

"Ἡ τὴν φαντάζομ' ἄλλοτε νὰ κάθηται σιμά μου,
Νὰ ἀνυψοῦν τὸ στήθος της ἡρέμα οἱ παλμοί της,
Νὰ προσηλόνη τ' ὄμμα της ἐπὶ τὰ ὄμματα μου,
Καὶ νὰ κινῆ τὰ χεῖλη της ἢ ἀργυρὰ φωνή της,
Νὰ μ' ὀμιλῆ δι' ἔρωτα μετ' ἀνθηρῶν εἰκότων,
Κ' ἐγὼ εὐδαίμων « σ' ἀγαπῶ » νὰ ψιθυρίζω μόνον.

"Αλλοτε πάλιν θεωρῶ μὲ τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα
Πόλεις μεγάλας, εὐκλεεῖς, εἰς χρόνους παναρχαίους
Καὶ τῶν ἀσήμεων Ἀθηνῶν ἐνῶ πατῶ τὸ χῶμα,
Βλέπω Ἀθήνας παλαιὰς, Ἀθήνας Περικλέους,
Τοῦ Παρθενῶνος θεωρῶν τὰς στήλας πεπτωκυίας,
Τὸν πλάττω, ὡς τὸν ἐπλασεν ἀχμαῖον ὁ Φειδίας.

Καὶ ὅταν ἢ ἀντίθεσις αὐτὴ μὲ συγκινήσῃ,
"Όταν ἐκ δόξης θαμβωθῆ ὁ νέος ὀφθαλμός μου,
Ἡ φαντασία μου σκηνὴν ἑτέραν ἀνελίσσει,

Καὶ Μεσαιῶνος φρούριον παρίσταται ἔμπρός μου
Μ' ἐπάλξεις μαύρας κ' ὑψηλὰς, μὲ χαλκοτεύκτους θύρας,
Μὲ καταφράκτους μαχητὰς, μὲ κινητὰς γεφύρας,

Κ' ἐν μέσῳ τῶν ἱπποτικῶν οἰκοδομῶν ἐκείνων,
Καὶ ὑπεράνω τοῦ μικροῦ ἐκείνου μεγαλείου,
Τὸ ὄμμα μου ἠδύνεται μὲ σέβας διακρίνον
Χρυσοῦν σταυρὸν ἀστράπτοντα, ἐπὶ παρεκκλησίῳ;..
Ἦσαν καιροὶ ποιητικοὶ καὶ ἐποχὴ ὠραία,
Ἔσκεπε τότε ὁ θεὸς τῆς γῆς τὸν βασιλέα.

ὦ, ναί, πολλὰς μοὶ παριστᾶ σκηναὶ ἢ φαντασία!
Πλάττει ἐρήμους αὐχμηρὰς καὶ μυριάνδρους πόλεις,
Κ' ἐρείπια ἀπέραντα, καὶ μέγαρα μυρία. . .
Ἄλλ' ἐξαλείφονται εὐθύς, ἀναφανέντα μόλις.
Καὶ ὅμως τόσας ὑποστὰς ἐπὶ τῆς γῆς πικρίας,
Κἂν πρὸς στιγμὴν μὲ ὄνειρα ἄς τέρπωμ' εὐτυχίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΑΝΙΗΛ

ΗΓΕΜΟΝΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΝΤΑ.

Τοῦ Μοντενέγρου διατι πάντες θρηνοῦν οἱ μαχηταὶ
Καὶ ἡ ἀνδρεία χώρα ;

Διατι ἄνδρες, θύματα μαχῶν μὴ κλαύσαντες ποτὲ
Τοσαῦτα κλαίουν τώρα ;

Ἢ χήρ' αὐτὴ ἐκήδευσεν ἀδάκρυτος καὶ ἐν σιγῇ
Τὸ πτῶμα τοῦ ἀνδρός της,
Καὶ ὅμως τώρα ἔγεινε δακρύων ἄφθονος πηγὴ
Ὁ μέλας ὀφθαλμός της.

Ὁ γηραιὸς αὐτὸς πατὴρ μὲ στεγνοὺς ἤκους' ὀφθαλμοὺς
Τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του,
Καὶ σήμερον τὸ στήθός του ἐκβάλλει γοεροὺς λυγμοὺς
Ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου.

Διότι ὁ νεκρὸς αὐτὸς ὑπῆρξε μέγας ἡγεμὼν
Καὶ μαχητὴς γενναῖος,
Εἰς τὰ βράχῳδη ὄρη του τοὺς Μουσουλμάνους πολεμῶν
Κοὶ ἀπωθῶν ραγδαίως.

Τρεῖς περιφήμους ἥρωας ἐγέννησ' ὁ αἰὼν αὐτὸς
Κατὰ πολλὰ ὁμοίους,

Ἡγέτας ὀλιγοπληθῶν, ἀλλὰ πολεμικῶν λαῶν,
Φρονίμους καὶ ἀνδρείους.

Ὁ πρῶτος (1) ἠμφισβήτησε πρὸς σπιθαμὴν τὴν Ἀφρικὴν
Γενναίως κατὰ Γάλλων,
Ἄλλ' ἔπεσε μετὰ μακρὰν ἀντίστασιν κ' ἥρωϊκὴν
Εἰς χεῖρας ἀντιπάλων.

Καὶ ὁ Ἐμίρης σήμερον, εἰς Δαμασκὸν λησμονηθεὶς,
Ἐν μέσῳ τῶν σφαγέων
Ὀλίγα σώζει θύματα καθ' ὁμοθρήσκων ὀπλισθεὶς
Μὲ αἴσθημα γενναῖον.

Ὁ ἄλλος (2) εἰς τὸν Καύκασον τὰ δάση του καὶ τὰ βουνά
Ἐπότισε μὲ αἷμα,
Καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ στιγμὴν μ' ἔργα τοσοῦτον φαινὰ
Προσήλωσε πᾶν βλέμμα.

Ἀλλὰ ὁ Ῥώσος σήμερον τὸν Καύκασον καταπατεῖ,
Γελῶν ὑπερηφάνως,
Καὶ ἐκ τοῦ Αὐτοκράτορος ἄρτον ἐλέου ἐπαιτεῖ
Ὁ φοβερὸς Σουλτάνος.

Σὺ μόνος διετήρησας τοὺς βράχους σου τοὺς γηραιούς
Πρὸς πάντας ἀπροσίτους,
Τὸ κράτος τῶν πατέρων σου σῶσον ἀφείς εἰς τοὺς υἱούς,
Ἄγγους καὶ ἀηττήτους.

Συνήθης δὲν ὑπῆρξας σὺ μονάρχης ἢ αἰμοχαρής,
Προδότης δὲν ἐφάνης,

Δέν κατεπάτεις τὸν λαὸν ὑπὸ τὴν πτέρναν σου βαρὺς
Καὶ δέν τὸν ἐτυράννεις.

Ἐκ τῶν βουγῶγ σου ἔβλεπες πῶς ὁ Φραγκῆσχος¹ τυραννεῖ
Πολιτισμένα κράτη,
Καὶ ἄχρι σοῦ ἀνέβαινε τόσων θυμάτων ἡ φωνή,
Φωνὴ θλιβερωτάτη.

Καὶ ὅμως ὅταν ἤρχιζε δικαία κατ' Ὀθωμανῶν
Εἰς τὰ βουνά σου πάλι,
Ἴσως ἀπέστρεφ' ἀπὸ σοῦ τὸ βλέμμα του περιφρογῶν,
Καὶ βάρβαρον σ' ἐκάλει.

Ἦτο καλὴ ἡ μοῖρά σου, γὰ ἀρχῆς τῶν ἀπλοῖκῶν
Ἡρώων εἰς τὴν πάλιν,
Ν' ἀναχωρῆς θρηνούμενος, γὰ ἐπανέρχεσαι νικῶν
Πρὸς νίκας σπεύδων πάλιν.

Ὁ ξενικὸς πολιτισμὸς δέν παρεισέφρησεν εἰς σᾶς
Τὰ ἦθη χαλαρόνων,
Ὁ Γεωργὸς ὀπλίτης σου στολὰς δέν ἔφερε χρυσᾶς,
Ἄλλ' ἔπλα χρυσᾶ μόνον.

Ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων σας συχνὰ μνηστὴ ἀρχαίκῃ
Σᾶς ἐσυνόδευ' ἴσως,
Διότι εἰς τοὺς βράχους σας εἶναι ὑπέρμετρος ἐκεῖ
Ὁ ἔρωις ὡς τὸ μῖσος.

Κεῖσαι νεκρὸς, ὦ Δανιήλ ! ἡ μάχαιρα ἡ μισθωτὴ
Σ' ἐφόνευσεν ἀγρίως.

(1) Ἰαυτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.

Τίς τὴν βαρεῖαν σπάθην σου, ὡς σὺ ἐκράτεις. νὰ κρατῇ
Θὰ δυνηθῇ ἀξίως ;

Ὅποταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, ἦν προσδιώρισ' ὁ θεός,
Ὅποταν γίνουν ἴσοι

Πάντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ πᾶς ὄχλος ἐλευθερος λαός
Νὰ καταστῇ ζητήση,

Τὸ Μοντενέγρον ἄρά γε τίς εἰς τὸ ἔργον τὸ κλεινόν
Αὐτὸ θὰ ὀδηγήσῃ;

Τίς νέας νίκην Γράχοβας κατὰ στρατῶν Ὀθωμανῶν
Ἐνδόξως θὰ νικήσῃ ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὁ Ἰσχυρὸς δὲ ἐπέπευ νόμῳ ἡμῶν ὀφείλει
Καὶ φέρῃ εἰς τὴν νύκτα καὶ ὀφθαλμῶν ἀνεμῶν
Ὁ Ἑλλὰς ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν νὰ ἐκδύσει
Ἡ ἀνακαλῶν ἡδύνατο εἰσάγων νῆας ἔργων
Κ' εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτῆν τῆν ἔργων τῶν ἀνδρῶν
Ὁ Ἰσχυρὸς δὲ ἐπέπευ νόμῳ ἡμῶν ὀφείλει

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΝ.

Μνημονεύσαντα εἰς τὸν πρὸς τοὺς στρατιώτας
του λόγον τὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἦτταν τῆς
Μακεδονικῆς φάλαγγος.

Λοιπὸν καὶ σὺ μᾶς ὕβρισας; εἰς ἀπογόνων ὦτα
Τὰ πάθη τὰ προγονικὰ ἀνέμνησας τὰ πρῶτα,
Ἄνεφερες τὴν ἦττάν μας ὡς καύχημα τῶν Ἰταλῶν
Καὶ τὴν βαθεῖαν ἄβυσσον ὑπερπηδῶν τῶν χρόνων
Τοὺς μαχητάς σου χαιρετᾶς σκληρῶς τῶν Μακεδόνων
Τὴν φάλαγγα ἀναπολῶν.

ὦ Γαριβάλδη, ἔπρεπε νὰ μὴ μᾶς ὄνειδίσῃς,
Καὶ φέρῃς εἰς τὴν μνήμην μας δακρύων ἀναμνήσεις·
Ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν ἠθέληεν ἀνάνδρως νὰ ἐκδικηθῆ
Ν' ἀνακαλέσ' ἠδύνατο αἰσχύναις νέων χρόνων,
Κ' εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν τῆς ἦττης τῶν προγόνων
« Νοβάρα » (1) νὰ ἀποκριθῆ.

(1) Ἐκεῖ ἠττήθησαν κατὰ τὸ 1849 ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν οἱ ἐπικραστάντες Ἰταλοί.

ΤΩ: ΦΙΛΩ: Μ. Α.

Ἄναχωροῦντι διὰ Παρισίους.

Φεύγουν οἱ φίλοι ἀνά εἷς πρὸς ξένας φεύγουν χώρας,
Ἄφοῦ διήλθον μετ' αὐτῶν τερπνάς τοῦ βίου ὥρας,
Κ' ἐπέρας' ἡ νεότης μου μετ' τὴν νεότητα αὐτῶν!
Ἄπο πνοὴν τὸ στῆθος μου φιλίας ἐθερμάνθη,
Κ' ἡ ἀνθοδέσμη μας εὐθύς ἐκόπη, καὶ τὰ ἄνθη
Παρέφερεν ὁ ἄνεμος ἐνταῦθα ἢ ἐκεῖ πετῶν.

Ἄλλοίαν φύσιν εἶχομεν, καὶ ἀρετὰς ἄλλοίας,
Καὶ ὅμως ἴσην ἅπαντες τὴν ζέσιν τῆς φιλίας,
Ἐπίσης ἕκαστος ἡμῶν ἠγάπα πάντας τοὺς λοιπούς.
Πόσοι τὴν χεῖρα ἔσφιγξαν τὴν φιλικὴν μας, πόσοι!
Ἐκ τούτων σήμερον πολλοὶ μακρὰν τῶν φίλων ζῶσι,
Καὶ ἄλλους, ἄνθη θάλλοντα, ἤδη ἐκάλυψεν ὁ χροῦς.

Φεύγεις καὶ σὺ τοῦ βίου μας τὴν πρώτην ἡλικίαν
Διήλθομεν, ὦ Μανουήλ, εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν
Καὶ ἀδελφὸν ἡ γλῶσσά μου συνείθιζε νὰ σέ καλῆ,
Πᾶν ὄνειρόν σου μ' ἔλεγες κ' ἐγὼ πᾶν ὄνειρόν μου·
Ἔχυσε δάκρυ διὰ πᾶν τὸ ὄμμα σου δεινόν μου,
Καὶ διὰ πᾶσάν σου χαρὰν ἐχάρην πάντοτε πολὺ.

Παρίσιοι! τὰ κάλλη σου ἐθαύμασα παιδίον,
Καὶ ἐν ἐκ τῶν ὀνείρων μου ὑπῆρξε τῶν μυρίων,
Νὰ σᾶς ἰδῶ ἀπαστράπτοντας ἐκ δόξης καὶ ἐκ καλλονῆς.

Ἐννεά μου σᾶς ἔπλασε πολλάκις φαντασία
Μὲ τὰ λαμπρά σᾶς θέατρα καὶ τὰ λαμπρὰ μνημεῖα,
Καὶ τῶν ναῶν τῶν Γοτθικῶν τοὺς θόλους τοὺς περιφανεῖς.

Ἐκεῖ νὰ ζήσω ἤθελα, ἐκεῖ ὑπάγεις τώρα.

Ἐφθασεν ἤδη δι' ἐσὲ ἡ ποθουμένη ὥρα,

Τὰ ἔρημα ἀνάκτορα θὰ ἰδῆς τῶν Βερσαλιῶν,
Θ' ἀκούσης εἰς τὸ θέατρον πῶς ἡ Ῥιστόρη ψάλλει
Καὶ θὰ θαυμάσης ἔκθαμβος τῶν γυναικῶν τὰ κάλλη,
Καὶ θὰ πατήσης ἄφωνος τῆς Παναγίας τὸν ναόν.

Καὶ ἴσως, φίλε, θέαμα φρικῶδες θεωρήσης,

Ἴσως ἰδῆς πῶς θραύουσιν οἱ δοῦλοι τὰς ἀλύσεις,

Ἐπὶ τοῦ ὄχλου τὴν πνοὴν πῶς πίπτουσιν οἱ βασιλεῖς,
Πῶς ὁ λαὸς τὴν χαίτην του ὡς λέων ἀγορθώνει,
Πόσον εὐκόλως θραύονται εἰς τμήματα οἱ θρόνοι,
Πῶς οἱ ἐπαῖται κάθηνται εἰς τὰς ἀμάξας τῆς αὐλῆς.

Ἄ σ' ἴδω, φίλε, ἄραγε κ' εἰς τὴν ἐπάνοδόν σου;

Ὁ ὀφθαλμός μου θὰ ἰδῆ ποτὲ τὸν ὀφθαλμόν σου

Ἦ μὴ ὁ χωρισμὸς αὐτὸς εἶν' ἔσχατός μας χωρισμὸς.
Τίς οἶδεν! ἀλλὰ πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων
Τοῦ βίου περιπετειῶν τὸν παλαιόν σου φίλον

Ἀγάπα, ὅσον σ' ἀγαπᾶ, θερμῶς.

ΤΩΙ ΛΑΜΑΡΤΙΝΩΙ ΕΠΑΙΤΟΥΝΤΙ.

“Οτ’ ἔφαλλες, κ’ ἐφλόγιζες ἀπάσας τὰς καρδίας,
Καὶ τὰς ᾠδὰς σου ἤκουον μὲ σέβας τὰς γλυκεῖας
Καὶ σ’ ὕμνουν καὶ σ’ ἐθαύμαζον, ὦ ποιητὰ τῶν Μελετῶν
“Οτε ὡς ἥλιος πολλῶν ἠγούμενος ἀστέρων,
Ἐφάνης νέαν ποίησιν ἐνθουσιῶδη φέρων
Καὶ τὰς ὁδοὺς τὰς παλαιὰς ὑπερηφάνως παραιτῶν·

“Ἡ ὅτε ἤρχες ἐνδοξος καὶ ποθητὸς τῶν Γάλλων,
Καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐπράυνες τὸν σάλον,
Καὶ εἰς λαὸν ἀχάλινον γλῶσσαν ὠμίλεις εὐγενῆ,
“Οτ’ ἴστασο ἀτάραχος εἰς ταραχῶδες βῆμα,
Καὶ τοῦ λαοῦ κατέστελλες τὸ ὀγκωμένον κύμα,
Καθὼς τὴν θάλασσαν ποτὲ τοῦ Μωυσέως ἡ φωνή,

Δέν ἤλπισας οὐδέποτε πικρὰν τοσοῦτον μοῖραν,
Οὐδ’ ὅτ’ ἡ χεὶρ, ἡ ἄλλοτε τανύσασα τὴν λύραν,
Ἐμελλε· δίσκον εὐτελῆ ἐπαίτου τώρα νὰ κρατῆ
“Οτ’ ἡ φωνή, ἡ θέλξασα τοσοῦτον τὴν Γαλλίαν
“Οτ’ ἔφαλλε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Ἐμελλε μάτην ὀβολὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους νὰ ζητῆ.

Δέν εἴσθε πλέον εὐγενεῖς οὐδὲ γενναῖοι, Γάλλοι,
Πρὸς πᾶν γενναῖον αἰσθημα τὸ στῆθός σας δέν πάλλει,
Εἰς δυστυχίαν ἀδίκον δέν διαμένετε πιστοί,

Οὐδ' ἀγαπᾶτε παντελῶς τὴν μεγαλοφυΐαν,
Ἄφοῦ ἐκ δύο ποιητῶν τιμώντων τὴν Γαλλίαν,
Θνήσκει ὁ εἷς ἐξόριστος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐπαιτεῖ.

Πλὴν τί πρὸς σέ τὸ ἔλεος καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη;
Πλὴν τί πρὸς σέ ἐὰν πικρὰ σ' ἐκύκλωσεν ὀδύνη,
Ἐὰν διὰ τοὺς θρήνους σου γελοῦν πολλοὶ ἀνηλεῶς;
Ἄνδρῶν ἐξόχων καθὼς σὺ εἷς εἶναι κριτῆς ἴσους
Τὴν τοῦ συγχρόνου διορθῶν γνώμην συχνὰ αἰῶνος,
Αἶ γενεαὶ αἶ μέλλουσαι, καὶ μετ' ἐκείνας ὁ θεός.

Ἄν ἐπεθύμεις εὐτυχεῖς, ὦ ποιητὰ, ἡμέρας,
Καὶ θάνατον θρηνούμενος εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέρασ,
Τότε δὲν ἔπρεπεν αὐτὴν ν' ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδόν,
Δὲν ἔπρεπε, καταλιπὼν τὸν θεῖον Ἐλικῶνα,
Ν' ἀναμιχθῆς εἰς δίκαιον ἀλλὰ σκληρὸν ἀγῶνα.
Πλὴν σὺ ἐννόεις τ' ἀληθῆ καθήκοντα τῶν ἀοιδῶν,

Κ' εἶπες ἐντός σου εὐγενῶς· ὁ ποιητῆς δὲν πρέπει
Εἰς ἐποχὰς τριχυμιῶν κενὰ νὰ χύνη ἔπη.
Ὅταν οἱ ἄλλοι θνήσκωσιν, ἐκεῖνος μόνον νὰ πενθῆ·
Ἄλλὰ καὶ μέχρι φατριῶν συχνὰ νὰ καταβαίνει
Καθὼς ἐγγίξ' ἡ χελιδὼν καὶ χῶμα ἵπταμένη,
Ἄλλὰ χωρὶς ἡ πτέριξ τῆς ἡκαθαρὰ νὰ μολυνθῆ!

Οὕτως ἐσκέφθης, κ' ἔγεινεν ὁ ποιητῆς πολίτης,
Κ' εἰς φάλαγγα εὐάριθμον καταταχθεὶς ὀπλίτης,
Ἐλευθερία ἔγραψες ὡς σύμβολόν σου εὐγενῶς,
Οὐχὶ θεότητα σκληρὰν αἰμοχαρῆ, ἀγρίαν,
Ἄλλὰ θεότητα σεπτὴν, δαφνοστεφῆ, γλυκεῖαν,
Ἦν γενναϊόφρων ἐστειλεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ οὐρανός.

Οὐδέποτε εἰς αἵματα ἢ χεῖρ σου ἐνεβάφη,
Δὲν ἐχρησίμευσάν ποτε ὡς βᾶθρον σου οἱ τάφοι,
Ἐν μέσῳ παντὸς θύματος ἐτάχθης καὶ δημίους ὕ,
Γαλήνιος ἀπέναντι λαοῦ ζητοῦντος φόνον,
Τὴν λαιμητόμον καταργεῖς ἐπιφωνήσας μόνον,
Νικῶν δὲν πρέπει ὁ λαὸς νὰ ἐκδικῆται, νὰ μισῆ.

Δὲν εἶναι κόλακος φωνὴ ἢ νεαρὰ φωνὴ μου,
Καὶ μάλιστα νὰ σὲ μισῆ ὀφείλει ἡ ψυχὴ μου,
Διότι τὴν πατρίδα μου ἐξύβρισας τὴν δυστυχῆ,
Ἐποῦ πρὸ χρόνων εἰς στιγμὰς νεότητος γλυκείας
Τοῦ Ἄρολδ ἐτελείωσες τὰς θείας μελωδίας,
Καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Βύρωνος ἡ σὴ ἐμάντευσε ψυχῆ.

Ἐπὴρξας μέγας! μὴ φοβοῦ τὴν κρίσιν τῶν αἰῶνων
Θὰ ἐπιζήσ᾽ ἡ μνήμη σου ἀθάνατος τῶν χρόνων,
Καὶ τὸ ὄνομά σου, ὄνομα ἀνδρὸς κλεινοῦ, θὰ θαυματοῦν.
Διὰ τὴν ἀδικίαν τοῦ ὁ Γάλλος θὰ θρηνήσῃ
Τὸν τάφον σου τὸν ταπεινὸν μὲ δάφνην θὰ κοσμήσῃ,
Καὶ τοῦ Πανθέου ὁ γὰρ εἰς τὰ ὀστά σου θ' ἀνοιχθῆ.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Σώματα.

Σώματα.

Σκαρλάτος Θ. Βυζάντιος	25	Κ. Δ. Σουΐτσος	»
Ματρώνα Βυζαντίου	10	Ίάκωβος Ἀργυρόπουλος	3
Μαρία Βυζαντίου	»	Π. Γ. Καρακατσάνης	4
Σοφία Βυζαντίου	»	Δ. Γ. Ῥάλλης	6
Γεώργιος Παππαζήσης	»	Ἀλέξανδρος Γ. Δούμας	2
Τ. Μαράτος	1	Περεζίτσα Μαγριπλή	4
Ἄλ. Ζίνος	»	Ἀνδρέας Α. Χαραλάμπης	»
Ἄλ. Τράϋμπερ	»	Φωκίων Σακελαρόπουλος	»
Α. Σκούφος	»	Τατιανή Κλάδου	»
Δ. Κίτζος	»	Ν. Παυλάκης	»
Ι. Ἰατρίδης	»	Κ. Μαρινάκης	»
Γεώργιος Ν. Μπάρμπανός	»	Κούλα Μαρινάκη	»
Δ. Πανταζής	»	Σπυρίδων Σ. Βλάχος	25
Κ. Α. Ἀποστολίδης	»	Πύρρος Ι. Πάννος	4
Ν. Γεωργιάδης	»	Σ. Μ. Χιονουδάκης	»
Ἄθ. Ἰωαννίδης	»	Δημήτριος Κωνσταντινίδης	»
Λέανδρος Δόσιος	»	Σ. Μανολέας	2
Ἀριστοτέλης Πέππας	»	Γ. Μαραγκάκης	4
Ἐμμανουήλ Καμάρας	6	Γ. Μ. Σιμόπουλος	»
Ἄλέξ. Γ. Μαυροκορδάτος	6	Δ. Πετροκόκινος	»
Γεώργιος Προβελέγιος	3	Τ. Ῥουμπίνης	»
Ἀργύριος Ἰωαννίδης	4	Σταῦρος Βλάχος	3
Μιλ. Κ. Θεοδοσιάδης	»	Κλέων Ῥίζος Ῥαγκαβής	1

Σώματα.		Σώματα.	
Μ. Μαρινάκης	1	Δημήτριος Κυπριάδης	1
Ί. Καλέργης	»	Παναγιώτης Σκουρλέτης	»
Β. Γκίζης	»	Ἀλέξανδρος Μαρτᾶν	»
Γ. Σαλάχας	»	Πέτρος Δημητρόπουλος	»
Δ. Καλαμίδας	»	Δῆμος Ἀντωνίου	»
Κλεοπ. Κ. Καλαμίδα	»	Ἀθανάσιος Κοσμόπουλος	»
Λεωνίδας Λεβέντης	»	Κωνστ. Εὐσταθόπουλος	»
Στ. Α. Ζάνος	»	Κ. Γ. Μαυρανδρέου	»
Ἀνέτα Μαμούρη	»	Οἰκονομίδης Δημήτριος	»
Ἀντώνιος Σ. Βλάχος	»	Γρηγόριος Κολόνιας	»
Φαννή Μαμούρη	»	Γεώργιος Φυλιπαῖος	»
Μ. Γ. Δοσίου	»	Νικόλαος Στασινόπουλος	»
Βικτωρία Ψύλλα	»	Φραγγίσκος Τονίδης	»
Κλεοπάτρα Ψύλλα	»	Ἀθ. Παπᾶ Ἀθανασίου	»
Πηνελόπη Πετράκη	»	Κωνσταντῖνος Γεωργίου	»
Αἰκ. Πετράκη	«	Ἰωάν. Παπᾶ Μακαρίου	»
Ἀσπασία Α. Πετράκη	»	Γεώρ. Παπᾶ Βασιλειάδης	»
Θεοδώρα Καμπᾶ	»	Παναγ. Παναγόπουλος	»
Ἀδέλφη Λαρόζα	»	Ἰωάννης Μόντζας	»
Α. Χ. Μελισσώδης	»	Κίμων Κ. Κοντορράπος	»
Ἑλένη Γιάρη	»	Δημήτριος Χρυσοφοτινὸς	»
Χρυσούλα Παππαγγελῆ	»	Ἰωάννης Παναγιώτου	»
Σ. Μιμῆ	»	Νικόλαος Τσανετόπουλος	»
Γ. Διναρδάκης	»	Δημήτριος Ἀντωνίου	»
Ἀνδρέας Ψύλλας	»	Παναγιώτης Ῥογκάγης	»
Ἄνσ. Βυζάντιος	»	Φωκᾶς Ἀδάμ.	»
Ἄγγελος Βλάχος	»	Ἀναγνώστης Φωτόπουλος	»
Ἀχιλεὺς Παράσχος	»	Γεώργιος Δημητράκης	»
Δ. Λάκων	»	Δ. Παπᾶ Ἀναστασίου	»
Μ. Ἀλμείδης	»	Ἀναστάσιος Ψαυραύτης	»
Ο. Ἰέλαμος	»	Ἀθανάσιος Ζάχου	»
Γεώργιος Μ. Μπονοφᾶς	»	Μιχαὴλ Φαρμακίδης	»
Ἰωάννης Παπᾶ Νικολάου	»	Ἰωάννης Ῥομπόκος	»
Ἀντώνιος Στυλιανίδης	»	Δημήτριος Ἀντύπας	»
Ἀντώνιος Ἐμμανουλίδης	»	Δημήτριος Παπαδάκης	»
Δημήτριος Κυριαζόπουλος	»	Ἐμμανουὴλ Γαλάνης	»
Γ. Παπαϊωάν. Ἀνδρέου	»	Νικόλαος Κονάκος	»

Σώματα.

Σώματα.

Γεώργιος Παπαῖ Ἰωάννου	»	Γ. Α. Λαγκαδάς	»
Κωνσταντῖνος Δολιανέας	»	Μιχαήλ Ἀξελός	»
Ἰωάννης Σακελαρίου	»	Π. Καρδαμίτσης	»
Χριστόδουλος Στασινός	»	Ἰωάννης Ἀπολώνιος	5
Γεώργιος Γρημάνος	»	Ε. Δ. Γαβρᾶς	»
Παπαῖ Ἰωάννου	»	Ι. Μπιστάκης	»
Διονύσιος Πεταλάς	»	Ἐμ. Λιβάνιος	»
Σταμάτιος Βρετός	»	Π. Ῥώτας	»
Εμμανοῆγ Γονίδης	»	Α. Ἰωαννίδης	»
Φραγγίσκος Λουκάς	»	Γ. Α. Παρρῆσης	»
Θεόδωρος Ἱερεὺς	»	Α. Λιμπεράκης	»
Σωτήριος Δραγότης	»	Α. Βενετσανόπουλος	»
Θωμάς Γεωργιάδης	»	Α. Σακόπουλος	»
Εὐστάθιος Τσεκούρας	»	Σ. Σκορδίλης	»
Κ. Σταλίμερος	»	Ἀνδρέας Ἀποστολίδης	4
Ν. Γουβέλης	»	Μ. Διγενῆς	»
Θεόκλητος	»	Γ. Μίλησης	»
Γεώργιος Βουγιουκλέλης	»	Ι. Βαντινάς	»
Χρῖστος Οἰκονομίδης	»	Ε. Σ. Σαρδελιάνος	»
Κωνσταντῖνος Ξυνογαλάς	»	Π. Σαλαμπάντας	»
Ἡλίας Ἡλιόπουλος	»	Ν. Συναδινός	»
Σαρ. Κυριμόπουλος	»	Δ. Βέλλης	3
Νικολ. Κατζότης	»	Ποτοῦς	»
Χαράλαμπος Ἐμμανουήλ	»	Ἐμ. Ζιράνης	»

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Χαριστουπόλεως Δωρόθεος	20
Α. Ζάνος	»
Ἰωσήφ Βαρότσης	»
Α. Μιαούλης	»
Γρηγόριος Σ. Βυζάντιος	»
Παναγιώτης Ματαράγκας	10
Α. Βατιμπέλας	»
Ν. Μαυροκορδάτος	»
Ἀλεξ. Α. Ἀξελός	»
Ἡρακλῆς Γέροντας	»

Μ. Διβάνιος	2
Θ. Ν. Γριμάλδης	»
Α. Σταματιώτης	»
Κων. Ἀλεξανδρίδης	»
Θ. Συναδινός	4
Ι. Καλληγᾶς	1

ΕΝ ΚΙΩ ΒΙΘΥΝΙΑΣ.

Δ. Γ. Θεοδωρίδης	5
Δημοσθένης Πινάτσης	2
Β. Ν. Βλασιάδης	»
Παῦλος Παυλίδης	»
Μιχαήλ Μαργαριτόπουλος	»

Σφρατα.

Σώματα.

Α. Γ. Θεοδωρίδης 1
 Θεόδωρος Ν. Βυζάντιος »
 Ἰωάννης Εὐγενεΐδης »
 Γρηγ. Σπανδονίδης »
 Ἄποσ. Α. Ζαφειρόπουλος »
 Γεώργιος Φ. Πινάτσης »
 Παναγιώτης Τσακαλίδης »
 Σπ. Παππαναστασίου »
 Χατζῆ στρατῆς Βασιλείου »
 Παρασκ. Α. Ζαφειροπούλου »
 Θεοτόκης Χῖος »
 Ἄποστ. Σακελαρίδης »
 Παναγ. Χρυσοβεργίδης »
 Ὅμηρος Βιτάλης »
 Παναγ. Κ. Παππίας »
 Ἄναστ. Ι. Καβουνίδης »
 Στ. Προυσαλέντης »
 Παναγ. Κ. Ἀντύπας »
 Ἄλ. Δρογγίτης »
 Ἄπόστολος Καβουνίδης »
 Πέτρος Βαρζώτης »
 Σκαρλ. Βλασιιάδης »
 Σωτήριος Χῖος »

Αἱ Κυρίαὶ

Ῥαλοῦ Δ. Γ. Θεοδωρίδου 5
 Ἄναστ. Α. Ζαφειροπούλου 2
 Ζαφειρίτσα Σακελλαρίου 1
 Εὐφροσύνη Χ. Καβουνίδου »
 Ελένη Ν. Στεφανίδου »
 Ἄνωνυμος Κυρία »

EN KEA

Ν. Καραπιπέρης 5
 Ἄντ. Γ. Φωτεινός 4

Α. Πετρῆς »
 Δ. Χαλανδριτσάνος »
 Γ. Μπαρμπάρρηγος «
 Π. Μαυρέτος »
 Ἐμμ. Καστρασιάδης »
 Ἰωάννης Ἀντωνιάδης »
 Ν. Γ. Πασχάλης »
 Π. Σκουρόνοβος »
 Στεφ. Γ. Στεφάνου »
 Α. Σοφιανός »
 Ἐλένη Λάκωνος »
 Μιχαὴλ Περίδης »
 Β. Κοζαδίνος »
 Σ. Βαρθολομαῖος »
 Γρηγόριος Στεφάνου »
 Φρ. Καστρισιάδης »
 Σ. Γ. Πάγκαλος »
 Διαμ. Π. Πατρικίου »
 Νικόλαος Π. Νοταρᾶς »

EN THNΩ

Δημ. Β. Ἀντωνάκης 30

EN ΣΥΡΩ

Διὰ τοῦ Κυρ. Βλαστοῦ 40

EN ΓΥΘΕΙΩ

Πολ. Ἰωαννίδης 1
 Εὐθόμιος Κούμπαρης 3
 Θεοδόσιος Γ. Γραφιάδης 4
 Παναγ. Νικολετόπουλος »
 Παναγ. Γ. Πετροπουλάκης »
 Ν. Α. Βοϊδῆς »
 Γ. Α. Βεργόπουλος »

Σώματα.

Σώματα.

Περὴς Γ. Μηλανάκος	»	Μ. Ι. Μητρόπουλος	1
Γεώρ. Γ. Κορφιάτης	»	Δημ. Παππαχλωρὸς	»
Σ. Σκαρογιάννης	»	Παναγ. Νικήτας	»
Σωτήριος Μπακετόπουλος	»	Ν. Π. Βατικιώτου	»
Γεώργιος Δασσάκης	»	Κ. Πάνος	»
Α. Ίλιάρος	»	Δημ. Μπαρλαφές	»
Γ. Α. Πουλάκος	»	Ν. Τ. Δουκέρης	»
Ἄθ. Ἀδαμαντόπουλος	»	Σ. Ι. Βλασσόπουλος	10
Π. Κροντεράς	»	Ἀνδρέας Παππαζησήμου	1
Λύσανδρος Βαρβέτος	»	Δημ. Ν. Νικόπουλος	»
Κων. Μ. Μενδράκος	»	Εὐσ. Μ. Κατζούλης	1
Ἡλίας Βοϊδῆς	»	Πανουργιάς Σκωτεράκης	1
Παῦλος Δ. Καλογεράς	»	Νικόλ. Α. Ῥαπτόπουλος	1
Β. Θ. Μπουκλάκος	»	Ι. Παππαδημόπουλος	1
Σταῦρος Τ. Μαγιόρισκος	»	Σ. Ν. Ἀρβανίτης	1
Δ. Θ. Γραφιάδης	2	Α. Π. Ἀνδράκος	1
Ἀλέξ. Ζωρτζάκης	1	Δ. Χαρβαδέλος	1
Γεώργιος Γ. Ξηνταράκος	»		
Ἰωάννης Ν. Σαρούδης	»	ΕΝ ΣΚΙΑΘΩ	
Γρηγ. Παππαδάκης	»		
ΕΝ ΓΑΛΛΑΞΕΙΔΙΩ			
Ι. Σ. Λογοθέτου	1	Ἀντώνιος Ῥήγα	1
Ν. Μ. Κατζούλης	»	Ι. Παπακωνσταντίνου	1
Χ. Δ. Μπακογεώργης	»	Ἐμ. Καλοειδῆς	1
Δημ. Ι. Μητρόπουλος	»	Κυριάκος Βασιλειᾶς	1
Μ. Χ. Πρίμας	»	Γεώργιος Παππανικολάου	1
Νικόλαος Κουκουμβρῆς	»	Α. Ἰωαννίδης	1
Κ. Ν. Μανιάτης	»	Κ. Ἀνδρεάδης	1
Εὐστάθιος Μερίντζος	»	Γ. Ι. Γεωργάρας	1
Λίτζικας	»	Γ. Ἀναστασάκης	1
Θεμιστοκλῆς Π. Νίκος	»	Μ. Ν. Μωραΐτου	»
Ἄθαν Εὐσ. Μοσχολιὸς	»	Ἀριστείδης Γαλασίδης	»
Ε. Α. Κακοϊμάμης	»	Α. Μπονάκης	»
Ἰ. Στεριόπουλος	»	Στυλιανὸς Τζιλικούδης	»
Ἰ. Παππακυριαζόπουλος	»	Δημήτριος Γεωργιάδης	»
		Ν. Ι. Καρπέτη	»
		Μ. Ῥήγας	»
		Α. Φραγγούλας	»

Σώματα.		Σώματα.
Δ. Μαθινός	4	Νικολ. Α. Οικο-όμος »
Στέργιος Μπογιατζή	»	Νικόλαος Παυλίδης »
Γ. Παπακωνσταντίνου	»	
Ι. Μωραΐτης	5	ΕΝ ΣΚΥΡΩ
ΕΝ ΘΗΡΑ		Ζαχαρίας Ίωαννίδης 1
Ι. Λαμπαδινός 4		Κωνσ. Ι. Βεναρδής »
Ν. Δεκιγάλλας »		Άλεξ. Δ. Δάρρας »
Άνδρέας Φ. Βαζέγγιος »		Γρηγόριος Δημητριάδης »
Γασπάρης Γ. Σορίγος »		Έμμανουήλ Δ. Χαντζίδης »
ΕΝ ΧΡΥΣΩ		Γεώργιος Ι. Μπογιαντζής »
Έρωτόκριτος Άθασίου 3		Ίωάννης Β. Γρούλας »
Διά τόν Μαργαρίτην Δήμου 2		Σταμάτιος Ι. Άλεξάνδρου »
ΕΝ ΚΥΜΗ		Ίωάννης Φραγκίσκος »
Ίωάννης Δ. Βάρκας 17		Λουκάς Φράγκου »
Παῦλος Γ. Ψαρρίανου 4		Ίωάννης Στ. Δάρρας »
Γ. Ν. Καρακέλλης 2		Άναγνώς Ν. Σκουλουδάκης »
Ν. Μωραΐτης 4		ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ
Ττ. Ν. Καρακέλλης 3		Γ. Δ. Καραγιάννης »
Άθ. Ι. Γεωργίου 1		Ί. Ν. Σταματάκης »
Εὔς. Ι. Ψαρρίανου 2		Α. Ε. Λιάσκος »
Γεώργιος Κ. Ίωαννίδης 4		Δ. Βαλτάσαρ »
Κωνστ. Παπασταματίου »		Α. Κλεόπας »
Γεώργ. Άλεξανδρίδης »		Ν. Λαμπόπουλος »
Ίωάννης Γ. Βεναρδής »		Δημ. Παππαναστασίου »
Νικόλαος Α. Μωραΐτου »		ΕΝ ΜΕΣΟΔΟΓΓΙΩ
Νικόλαος Ι Άγαγιώτης »		Ν. Γ. Νικουλης »
Σταμάτιος Παππαλέου »		Δ. Παλαμάς »
Έμμανουήλ Στ. Μαρουδής »		Λουκάς Χριστοδούλου »
Σταμάτιος Γ. Φλώρος »		Λουκάς Ίγγλέσης »
Ίωάννης Στ. Παππαϊωάννου »		Συμ. Δ. Γαλάνης »
Ίωάννης Παπα Οικονόμος »		Θ. Δ. Άθανασούλας »
		Θεόδ. Νικάνδρου »

Σώματα.

Σώματα.

Ευθύμιος Ἀντωνιάδης	»	Θεμ. Ν. Μητσόπουλος	4
Γενναῖος Δ. Ἰωαννίδης	»	Δημ. Πορφυρόπουλος	»
Παναγ. Μπαλαμπάνης	»	Ἰωάννης Π. Μέγαρης	»
Διονύσιος Γ. Μαρούλης	»	Ἰω. Κίτσος	»
Π. Παλαμᾶς	»	Σοφ. Σ. Ἀσημακόπουλος	»
Ὀδυσσεὺς Ι. Μπαρμπαρέσος	»	Γ. Χ. Μαργαρίτης	3
Γ. Ζαφειρόπουλος	»		
Μ. Δεσύλας	»	ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ	
Τηλέμαχος Κωστάκης	»		
Χαρ. Ἀναγνωστόπουλος	»	Δ. Ζαννάτος	4
Σπυρ. Μωραΐτης	»	Ἄνας. Πετρόπουλος	»
Σπυρ. Βίτος	»	Δημ. Γούναρης	»
Γ. Σταυρόπουλος	»	Κ. Γ. Δημητριάδης	»
Ἰλιθμεινώνδας Βαΐρακτάρης	»	Κ. Παππαχρήστου	»
Χρ. Μαιρινιώτης	»	Γ. Παπτακώστας	»
Σπυρ. Ζαλοῦχος	»	Κων. Ι. Δακλῆς	»
Συμ. Παπουτσόπουλος	»	Μάρκος Πέτρου	»
Ἀνδρέας Δεγύλλας	»	Σπύρος Μιλονᾶς	»
		Θεόδωρος Κομπαρόζου	»
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ		Ι. Γ. Καββαδίου	»
		Κωνσ. Φ. Ταντσαφίλης	»
Δ. Γιάνουκλας	3	Δ. Παππαδόπουλος	»
Κ. Κατσαράκης	4	Χρίστου Καραπάνου	»
Π. Πρωτοπαππᾶς	»	Ι. Ζώης	»
Μ. Μαραντάρη	»	Διονύσιος Νίκου	»
Ν. Χρυσοχοϊδῆς	»	Νικόλαος Τσιτσᾶς	»
Αντ. Θηβαίου	»	Κωνσ. Πανοκλιᾶς	»
Γεώργιος Βορέας	3		

Πολλὰι Ἀγγελίαι δὲν μᾶς ἐπεστράφησαν εἰσέτι. καὶ διὰ τοῦτο δὲν δημοσιεύονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐν αὐταῖς συνδρομητῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ

1. Γεωργ. Ν. Νικολαΐδης
 2. Δαμ. Παναγιωτοπούλου
 3. Γεωργ. Π. Σαββανίδη
 4. Γεωργ. Κ. Σαββανίδη
 5. Νεφ. Ζ. Αθανασίου
 6. Ι. Κ. Μανωλάκη

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

1. Α. Κωνσταντίνου
 2. Άντ. Παπαδόπουλου
 3. Δαμ. Παπαδόπουλου
 4. Κ. Γ. Ασημακόπουλου
 5. Κ. Παπαδόπουλου
 6. Κ. Παπαδόπουλου
 7. Κ. Παπαδόπουλου
 8. Κ. Παπαδόπουλου
 9. Κ. Παπαδόπουλου
 10. Κ. Παπαδόπουλου
 11. Κ. Παπαδόπουλου
 12. Κ. Παπαδόπουλου
 13. Κ. Παπαδόπουλου
 14. Κ. Παπαδόπουλου
 15. Κ. Παπαδόπουλου
 16. Κ. Παπαδόπουλου
 17. Κ. Παπαδόπουλου
 18. Κ. Παπαδόπουλου
 19. Κ. Παπαδόπουλου
 20. Κ. Παπαδόπουλου

1. Γεωργ. Ν. Νικολαΐδης
 2. Δαμ. Παναγιωτοπούλου
 3. Γεωργ. Π. Σαββανίδη
 4. Γεωργ. Κ. Σαββανίδη
 5. Νεφ. Ζ. Αθανασίου
 6. Ι. Κ. Μανωλάκη
 7. Α. Κωνσταντίνου
 8. Άντ. Παπαδόπουλου
 9. Δαμ. Παπαδόπουλου
 10. Κ. Γ. Ασημακόπουλου
 11. Κ. Παπαδόπουλου
 12. Κ. Παπαδόπουλου
 13. Κ. Παπαδόπουλου
 14. Κ. Παπαδόπουλου
 15. Κ. Παπαδόπουλου
 16. Κ. Παπαδόπουλου
 17. Κ. Παπαδόπουλου
 18. Κ. Παπαδόπουλου
 19. Κ. Παπαδόπουλου
 20. Κ. Παπαδόπουλου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

1. Α. Κωνσταντίνου
 2. Άντ. Παπαδόπουλου
 3. Δαμ. Παπαδόπουλου
 4. Κ. Γ. Ασημακόπουλου
 5. Κ. Παπαδόπουλου
 6. Κ. Παπαδόπουλου
 7. Κ. Παπαδόπουλου
 8. Κ. Παπαδόπουλου
 9. Κ. Παπαδόπουλου
 10. Κ. Παπαδόπουλου
 11. Κ. Παπαδόπουλου
 12. Κ. Παπαδόπουλου
 13. Κ. Παπαδόπουλου
 14. Κ. Παπαδόπουλου
 15. Κ. Παπαδόπουλου
 16. Κ. Παπαδόπουλου
 17. Κ. Παπαδόπουλου
 18. Κ. Παπαδόπουλου
 19. Κ. Παπαδόπουλου
 20. Κ. Παπαδόπουλου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ
 ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000012770